

RA NGÀY CHỦ NHẬT

B

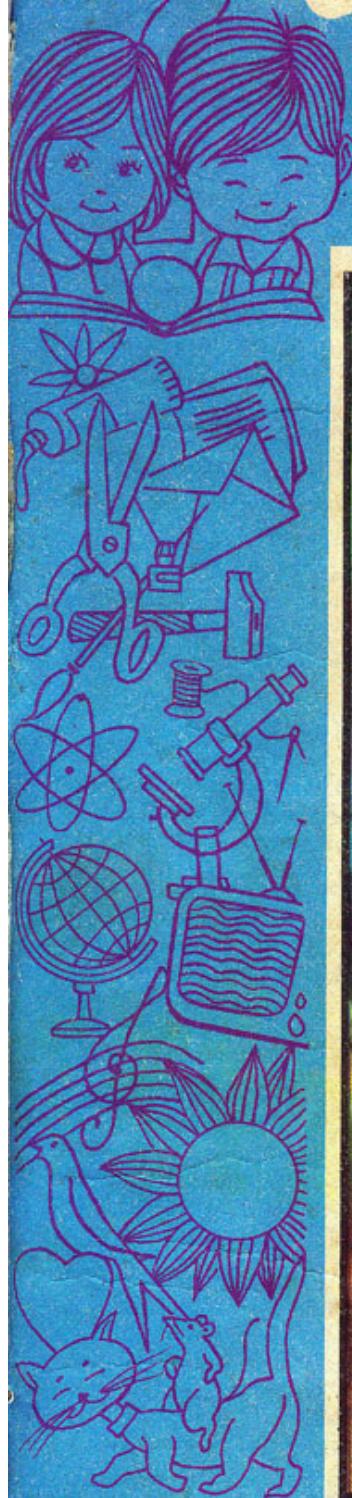
thiếu nhi

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIAO DỤC

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên: NHẬT-TIẾN

Tòa soạn: 159, Thiệu Trị (Phú Nhuận) Saigon — Đ.T. 42.152

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

42

Với một thời gian ngắn, Học Vấn
cho chúng ta cái Kinh Nghiệm của
nhiều Thế Kỷ.

Hộp Thư

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời
ĐÍNH CHÍNH

Vì sự sơ xuất của nhà in nên tranh bìa của VI VI số 42 này có tên đề DƯỚI CƠN MUA lgi in là SÁNG SỚM (SÁNG SỚM là tên của tranh bìa báo kỳ 43 tới)

Xin cáo lỗi cùng họa sĩ ViVi và độc giả thân mến.

Em không ghi tên — Cần Thơ

Tuần báo Võ Thuật tạm nghỉ vài tháng nay. Chừng nào tục bản, chắc nhà báo sẽ loan tin em ạ. Có thuyết cho rằng Ngài Bồ Đề Đạt Ma là sư tổ của phái Thiếu Lâm. Không chắc chắn ngài là Sư tổ không, nhưng nhiều học giả Tàu và Nhật đã tin chắc rằng ngài có trụ trì ở chùa Thiếu Lâm. Có thể rằng ngài đã biến chế một môn võ có sẵn cho hoàn hảo hơn để tập dượt tại chùa Thiếu Lâm, trong trường hợp đó, thi ngài chính là Sư tổ. Ô chữ do chú Nhật Tiến lừa em ạ.

Em Đăng Linh — Quảng Trị :

Chị nghĩ rằng em có thể tặng mẹ được bông hồng đặc biệt. Bông hồng đó chỉ riêng em tặng được mà thôi. Muốn có, em phải tập uống nước lạnh. Cố gắng nói rằng có 1 người bay nỗi giận, mỗi khi người giận rất ẩn hận, sau ông ấy cầu xin Thượng Đế giúp, có một bà tiên hiện lên khuyên mỗi lần giận ông ấy hãy uống 3 chén nước lă. Ông ấy vâng lời. Nhờ 3 lần rót và 3 lần uống nước lạnh, cơn giận dần xuồng, và ông ấy trở thành người điềm tĩnh. Chị biết em có thể vì lòng hiếu thảo, muốn cho cha mẹ được yên vui mà siêng uống nước lạnh, đúng không em. Có lẽ mọi người chuộng hột gà vì hột gà thơm, mà hột vịt tanh hơn đó thôi.

Em Phan văn Kha — Định Tường :

Lý bài đăng chính là chú N.T đó em. Muốn lập tủ sách cho trường, em nói với ông Hiệu Trưởng gửi thư trình bày với các nhà xuất bản và hẹn ngày đến nhận sách, nếu họ tăng. Đừng bắt nhà xuất bản phải gửi vi phiền họ và rất tốn cước phí. Nếu tất cả các nhà giáo khác trong toàn quốc mà cũng hết lòng với học sinh như em thi hay quá. Chị ước mong nhiệt huyết của em đối với sự mang không bị người dồn theo thời gian, em cố gắng nhé.

Em Nguyễn trung Thiện — Gia Định: Ô chữ viết bằng mực đen. Cửa tòa soạn có cái hộp thư, em bỏ vô đó là được rồi, khỏi dán tem em ạ.

Em Phương — Đà Lạt: Bài luận có lời phê và ý kiến của giáo sư thi đấu điều kiện đăng rồi, miễn giáo sư của em cho phép là em có thể gửi tới tòa soạn được đó em.

Em Ngô văn Đạt — Chợ Lớn : Đầu tiên em phải cảm thấy muốn nói về một vấn đề gì, một kỷ niệm nào và em suy nghĩ tìm tòi chi tiết xảy ra chung quanh đề tài mà em muốn viết tới đó. Muốn có nhiều đề tài, nhà văn phải đi và sống nhiều, phải tham dự nhiều, phải có óc nhận xét, phải có trí tưởng tượng phong phú, phải biết gặt bóc các chi tiết dù, giữ lại những chi tiết cần thiết cho câu truyện linh động và sôi sục, tóm lại phải có khả năng thiên phú nữa. Công việc ấy đòi nhiều dụng công em ạ. Chú N.T. sẽ có i hời ký về những ước mơ đó. T.N sẽ lập tủ sách đó em.

Em Mặc Trường Linh — Sóc Trăng : Gửi cho chú N.T. là đúng rồi đó mà. Ý kiến thêm lời bàn nới mục thơ của em rất hay, nhưng chú N.T. bảo đề phải nghiên cứu kỹ đã nhé.

Em Rêu Lam — Dalat : B.K. đã nhận được thư không tem của N.A. và xin gửi lời kính thăm ba má và tất cả.

Em Võ Danh Thư Sinh — Saigon :

Đúng là chú tiểu ở chùa Huệ Lâm đó. Em phải đọc sách nhiều thi sĩ viết đúng chính tả. Bài chị sẽ chuyền tới chú N.T em ạ.

Em Lê thanh Nguyên — Gia Định : Tuổi nào đọc loại sách « Học làm Người » cũng đều tốt. Vì đó là loại sách giúp cho người ta hiểu thêm về mọi người, có thêm những quan niệm sống dễ thích hợp với dòng loại đề cùng nhau đều sống dễ chịu hơn. Loại sách đó bồ túc thêm vào phần đức dục, rất là hữu ích em ạ.

Em Nguyễn hà Nguyễn Đà Nẵng

Em vâng lời ba như vậy cũng phải. Bây giờ em học thêm toán lý hóa và đọc sách đi, ôn lại bài cũ nữa cho khỏi quên. Phật không bắt tin gì đâu. Phật tại tâm mà. Em nên mua cuốn Phật Học Tinh Hoa của tác giả Nguyễn Duy Cần mà coi cuốn đó hay lắm.

Em Mỹ Duyên — Vĩnh Long :

Chắc bữa nay em đã nhận được thẻ, phải không em. Chữ em đẹp quá, làm chị bất thèm luôn. Hết sự chưa nào, cô bé.

Em yêu cầu gửi thư riêng vì sợ bạn giận: Đọc thư em, chị cảm động bùi ngùi. Em và bạn em quá thương nhau đó mà. Tình bạn như vậy dù thời nào cũng quý vô cùng. Cái thời mà có thể giận lẫy vu vơ, chuyện chẳng có gì cũng thành lớn, rồi khóc lóc hờn dỗi chính là thời kỳ thần tiên mà Thượng đế chỉ cho mỗi người hưởng một lần, tiếc thay, lúc đó phần lớn người ta lại chưa biết giá trị, lại chỉ thích làm người lớn. Em và bạn cứ giận dỗi, cứ thư từ, cứ quay đi vân vân... rất tốt, chị như đang nhìn thấy 2 cô bé thần tiên nô rộn trên thượng giới đây này. Chị rất xin lỗi không thể chiều em mà viết thư riêng được vì chữ chị xấu quá xá nên chị mắc cỡ. Tuy nhiên, vì em sợ bạn biết nên chị đã dấu hết cả tên tuổi, kẽ cả tinh của em nữa, bi mật ghê không ?

Em Lý thị Thanh — Cam Ranh :

Bài đó đăng ở Thiếu Nhi số 38. Chị đã gửi báo đảm tới em.

Em Phúc Tín — Nha Trang : Bài của em chú N.T. đang đọc em ạ. Lớp 7 mà giỏi ghê, chắc sau này em phải làm kỹ sư điện tử mới được em nhỉ.

Em Hồng Thụy — Biên Hòa : Ai bảo em lấy tên TVB là Lạc Hồng thành ra ba má mới sợ « lạc » mà không cho đi SG chơi. Thời đừng buồn, rồi mai đây khi em lớn, em sẽ gặp chú N.T. mà, phải không em.

Em Lê văn Phụng — Đà Nẵng : Thư em dí dỏm quá xá chứ sao lại buồn ngủ được hở em. Em và Hiên chữ đều đẹp quá xá. Em có thể giúp cho T.N. chóng lớn mạnh bằng cách « uyên truyền » thêm với các bạn để có thêm nhiều độc giả T.N nữa em ạ.

Em N.B.D. — Thủ Đức : Chỉ cần mực đen là đủ, mực Tàu là tốt lắm, mực Parker cũng được. Nếu bài thất lạc thì em gửi lại được lâm chứ. Chị thấy em nhiều tài lâm đấy nhé. Có gửi báo về trường tặng em mà. Chắc tới trễ đó em.

Em Ngọc Trinh — Mỹ Tho : Chị xin lỗi không thể trả lời thư riêng. Em cứ cố học đề thi vào trường Đại Học Y Khoa Saigon là hơn. Con gái đi du học, lúc đầu thi vui thích, ít hôm sẽ nhớ nhà kinh khủng, nhớ phát điên lên. Dạo còn bé, chỉ có học trường nội trú thôi, trường chỉ cách nhà vài cây số, mà chiều đến, nhìn hoàng hôn, chị đã khóc lên khóc xi ống. Em ơi !

(xem tiếp trang bìa sau) →

Năm thứ hai — Số 42
Ra ngày 11-6-1972
Giá mỗi số 50đ

Chủ nhiệm :
NGUYỄN - HÙNG - TRƯƠNG

Chủ biên
NHẬT - TIỀN

Mục Lục

BÀI	TRANG
— Thư chủ nhiệm	1
— của Nguyễn Hùng Trương	
— Thắc mắc của em	2
— <i>Bách Khoa phụ trách</i>	
— Bản án của ALLAH	3
— <i>Vũ minh Thiếu dich</i>	
— Trang giải trí : Ô chữ, Đố vui, Ảo thuật, Trò chơi	8
— Tìm hiểu của <i>Đặng Khoa</i>	11
— Tôi đi lạc quyên	12
— Ta biết gì về máu ?	14
— Vườn Hồng	16
— <i>Đỗ Phượng Khanh phụ trách</i>	
— Bướm trong vườn	18
— Muôn hồng nghìn tia	19
— Tìm hiểu <i>Hải Lý sưu tầm</i>	20
— Các em làm khán giả	21
— bóng tròn của <i>Vạn Lý</i>	
— Nhữn vị thần đồng	23
— từ <i>Đông chí Tây</i>	
— Mạo hiểm Mỹ Châu	24
— Bài luận nhất lớp	26
— Cuộc thi sáng tác	27
— Xe hơi năm 2.000	28
— của <i>Trường Kỳ</i>	
— Danh nhân Cao Thắng	29
— của <i>Đặng Khoa</i>	
— Triền lâm nụ cười	30
— Tân toán học	31
— <i>Bách Khoa phụ trách</i>	
— Đường lên núi Thiên mã	
— của Nhật Tiên	32

TRANH BÌA CỦA VI VI
SÁNG SÓM

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC RA NGÀY CHỦ NHẬT

thiếu nhi

Tòa soạn : 159 Thiệu-Trị (Phú Nhuận) Sài Gòn — Điện thoại 42.152

Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi — Sài Gòn Điện thoại : 20.348

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Khoảng thời gian gần đây, chúng tôi nhận được rất nhiều thư của các em. Có lẽ, nhân dịp bế trường, các em được đổi chút thư thả nên nghĩ đến chúng tôi, chúng tôi vô cùng cảm kích về niềm tin các em dành cho chúng tôi.

Thư của em Nguyễn thị Nga ở Gia Định làm cho chúng tôi bồi hồi : « Một hôm, cháu năm mơ thấy ba cháu chết. Cháu khóc đến nỗi sáng ra, mắt cháu sưng vù, nước mắt chảy đầy xuống gối vây, thưa bác, cháu muốn cho ba má cháu sống lâu, khi cháu lớn lên, cháu sẽ đi làm nuôi ba má cháu. Cháu sợ ba má cháu chết quá, bác ạ, cháu không biết làm thế nào cho ba má cháu khỏi chết. Cháu xin bác chì giùm, cháu năm nay được 15 tuổi... »

Chúng tôi cũng có đôi lần, cách nay mấy năm, nằm mơ, một lần thấy cha mất, một lần thấy đám tang mẹ. Lúc tỉnh dậy, biết là giấc chiêm bao, trong lòng mỉm cười. Các cụ vẫn mạnh khỏe.

Chúng tôi có đứa cháu gái lên hai. Hai tháng trước đây, cháu đau nặng vừa khỏi lại theo mẹ lên Dalat bằng đường bộ. Cháu không quen đi xe nên mỗi lần ngồi trên xe chưa được nửa giờ là cháu khó chịu, mặt mày tái mét, chúng tôi lại một phen hết hồn. Vụy mà lần này cháu ngồi xe đi Dalat, đoạn đường dài trên 300 cây số và cả tuần chúng tôi không được tin tức. Lúc nào, trong lòng cũng phập phồng lo âu và một đêm nọ, chúng tôi nằm mơ thấy cháu đã mất. Khi giật mình thức dậy, mồ hôi ướt cả người. Vài ngày sau, cũng đang lúc lâng, chợt thấy cháu theo mẹ bước vào nhà chào ba, lòng tôi mừng, mắt ướt đầm.

Theo các nhà giải mộng, sự chết trong giấc mơ là điềm tốt, điềm mạnh khỏe và sống lâu.

Mơ thấy mình chết là điềm mình sẽ thành công, giàu có và danh vọng. Mơ thấy người thân mình chết là dấu hiệu người thân mình khỏe mạnh.

Trường hợp tổng thống Lincoln nước Mỹ khi xưa nằm mơ thấy mình chết mà chỉ bốn hôm sau tổng thống bị ám sát chết, là trường hợp lạ lùng.

Đêm mùng 9 tháng tư năm 1865, cách nay trên 100 năm, tổng thống Lincoln nằm mơ thấy mình dạo qua các hành lang của tòa Bạch ốc, dinh thự của tổng thống Mỹ, ông hết sức ngạc nhiên thấy các hành lang đều vắng lặng: Không một người lính gác, không một nhân viên túc trực như thường ngày. Ông bèn đi hết hành lang và bước sang một căn phòng bên cạnh. Tại đây, ông thấy một đám đông mặc đồ tang đứng gần chiếc quan tài khóc nức nở. Ông càng ngạc nhiên nên hỏi thăm việc gì đã xảy ra. Có người trả lời tổng thống bị ám sát.

Tổng thống Lincoln mình mẩy ướt đầm mồ hôi khi giật mình tỉnh giấc. Nhưng ông vẫn không tin chuyện mộng mị nên không đề ý, đề phòng. Tuy vậy, trong buổi cơm tối hôm đó, ông vui miệng kể chuyện chiêm bao cho mọi người xung quanh nghe.

Bốn ngày sau đó, ngày 14 tháng 4 năm 1865, ông bị một tên cướp tin ám sát chết.

Một chuyện chiêm bao khác xảy ra cách nay ba năm. Một bà nǎm mơ thấy người anh về báo mộng cho hay đã chết. Sáng ra, bà ta mua nhang đèn cúng vái nhở vong hồn người anh linh thiêng phù hộ cho bà ta trúng số. Sau đó, bà ta liền đi mua giấy số và trúng luôn một lô số nhiều lô. Bà ta liền làm cỗ linh đình để ta ơn vong linh người anh. Nhưng hai năm sau, bà ta được tin chắc chắn người anh vẫn còn mạnh khỏe.

Các em thân mến

Các em đừng nên quá chú ý vào giấc chiêm bao.

Chắc các em cũng thừa hiểu cha mẹ đã khđ cực rất nhiều để nuôi nấng, săn sóc và dạy dỗ các em, từ lúc các em mới sanh đến khi các em được khôn lớn.

Muốn đến đây đáp công ơn cha mẹ, cũng như các em muốn cho cha mẹ sống lâu, các em phải yêu mến cha mẹ. Các em đừng làm điều gì mà cha mẹ phải phiền lòng, sự buồn bã làm thu ngắn mau lẹ đời sống của cha mẹ.

Các em phải tôn kính và vâng lời cha mẹ. Cha mẹ từng trải việc đời nhiều hơn các em có nhiều điều cha mẹ làm mà các em chưa hiểu nỗi. Các em đừng vội ngờ vực mà phán đoán sai lầm.

Một mục sư đã nói với đứa con 15 tuổi của ông «khi con còn từ 15 đến 20 tuổi, cha chấp nhận con được quyền tin tưởng con thông minh hơn cha. Từ 20 đến 25 tuổi, cha cũng bằng lòng con có quyền tin tưởng con thông minh bằng cha.

Nhưng khi con đã lớn khôn từ 25 đến 35 tuổi thì cha chắc chắn con phải nhìn nhận cha thông minh hơn con nhiều ».

Thân mến
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

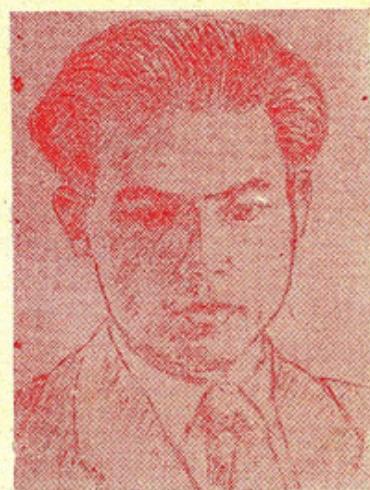
thắc mắc
của
em

thiều nhi / 2

Nhà văn

HOÀNG ĐẠO

Hoàng Đạo tên thật là Nguyễn Tường Long sinh ngày 16-11-1907 tại làng Cầm Phò, huyện Cầm Giàng, tỉnh Hải Dương Bắc Việt. Ông là con thứ tư trong một gia đình có 7 anh chị em, trong số đó còn có ba người khác cùng nòi tiếng trong văn giới là Nhất Linh Nguyễn Tường Tam, Thạch Lam Nguyễn Tường Lân và Nguyễn Tường Bách.

— Thi đậu cử nhân Luật Khoa, được bồ tri huyện, nhưng ông chỉ nhận làm Tham Tá Lục Sư đè có thi giờ làm báo, trông nom nhà xuất bản Đời Nay của Tự Lực Văn Đoàn.

— Từ năm 1941 đến 1945 ông tham gia cách mạng với anh là Nhất Linh trong Việt Nam Quốc Dân Đảng sau sang Hồng Kông, bị bắt và mất tích vào năm 1948.

— Hoàng Đạo còn ký bút hiệu là Tú Ly, ông là lý luận gia của Tự Lực Văn Đoàn. — Các tác phẩm đã xuất bản :

Trước vành móng ngựa (1938)

Mười điều tâm niệm (1939)

Tiếng đàn (1941) Bùn lầy nước đọng (1941) Con đường sáng (?)

HỎI: Xin anh cho biết các nhà văn có chân trong Tự Lực Văn Đoàn.

Một nhóm học sinh trường Gia Long (Sài Gòn)

ĐÁP: Tự Lực Văn Đoàn sáng lập do Nhất Linh Nguyễn Tường

(xem tiếp trang 26)

TRUYỆN NGẮN HAY NHẤT THẾ GIỚI

BẢN ÁN CỦA — ALLAH

Nguyên tác của : GARNETT-RADCLIFFE
Bản dịch của : VŨ-MINH-THIỀU

Câu chuyện rùng rợn xảy ra tại một bộ lạc Ả-Rập, tình thương yêu không được cha mẹ chấp thuận sẽ bị trừng phạt. Và người Hồi đà đề Allah, Thượng đế của họ xét xử việc này, bằng hình phạt ném đá.

Vị linh mục được chứng kiến cách xét xử này, quá xúc động và không biết cứu vớt tội nhân bằng cách nào, chỉ còn biết cầu kính.

Chuyện thật sống động, hồi hộp, khủng khiếp, hấp dẫn từ đầu đến cuối, cũng do thế truyện ngắn này của Garnett Radcliffe được xếp vào hàng những truyện ngắn hay nhất thế giới trong các năm 1952 — 1953.

Với tuổi mười sáu, Zuleika có vẻ đẹp như một vị thiên thần, nhưng lại nghịch tôn giáo. Cứ như vậy, cha Tomlinson gặp nàng lần đầu tiên. Ông trông thấy nàng trong một nhóm thiếu niên Ả-rập đang khiêu vũ ngoài trời ở trung tâm Dikkhan, nơi mà lạc đà được cột vào một trụ chôn xuống đất. Ông hỏi viên thông ngôn xem chuyện gì.

Viên thông ngôn của ông, một người Ba-tư tên là Sadu Din, thường khoe khoang biết tên tất cả những lạc đà sống giữa hai khu Aden và biển Oman đáp:

— Thưa Sahib (1), thiếu nữ đó không đáng kề, nàng là con gái một người tên là Omar Haithan Audhali. Người ta nói rằng nàng đã bí mật đính hôn với Ali Baksh Audhali, tên quỳ đứng về phía tay mặt nàng.

oOo

Cha Tomlinson hết sức mừng rỡ. Ông mới tới miền nam xứ Ả-rập; ông là nhân viên một hội truyền giáo, và bây giờ là cuộc hành trình đầu tiên của ông theo dọc bờ biển, đến Vịnh Oman. Sau khi vượt qua Rhijan và Salallad, ông sẽ tới Dikkhan, trên lằn ranh giới mập mờ, ngăn địa phận Makhullah với tiêu quốc Hadramaout. Cuộc hành trình dẫn tới xứ mà ông coi như là địa phận của mình hay là đất truyền giáo của ông làm ông vui mừng. Dân chúng xem ra mặn mà, đáng khen, không giống những người Ả-rập, theo trí tưởng tượng của người Tây phương. Họ xinh đẹp, nhất là thanh niên.

(1) Sahib : ông, ngài, tiếng tôn sùng ở Ấn-độ và các nước Ả-rập.

Ông bảo Sadu Din :

— Người ta tưởng như trông thấy một con hoằng khiêu vũ với một con linh dương. Nhưng, nếu tôi không lầm, dân chúng ở Dikkhan chính thuộc về bộ lạc Audhalis có phải không ?

— Vâng, thưa Sahib, chính họ là những người Audhalis, những người ném đá. Cuộc khiêu vũ mà ngài trông thấy ở kia, đó là bộ tuồng của một bản án ném đá. Viên đá lớn mà họ nhảy vòng quanh tiêu biều cái đầu của kẻ gian bị chôn xuống đất, ngập đến cõi.

Cha Tomlinson nhăn mặt lại. Người ta vừa nhắc với ông ở xứ kỳ dị này, sự tàn bạo đi đôi với vẻ đẹp. Một vị bần trên của người, ở tòng hành dinh hội truyền giáo, tại Aden, đã nói chuyện với ông về cách xử án bằng cách ném đá, một lối xử tội cõi xưa còn tồn tại ở một vài bộ lạc ngoài sa mạc.

Ông kêu lên :

— Thật hãi hùng ! Vô tội hay có tội, kẻ có tội bị chôn xuống đất cũng đã bị kết án. Đó là một sự cõi sát, chứ không phải là một lối xử án. Tôi nghe thấy họ kề rằng có những người Ả-rập tập luyện ném đá cho đến khi họ có thể ném gãy cánh một con chim đang bay hoặc chôn một con ngựa đang phi nước đại.

— Vâng, họ tập luyện tới mức đó, cũng nhờ Allah Thượng đế, Salu Din long trọng nói. Kẻ nào hướng dẫn lạc đà tới giòng nước cũng có thể hướng viên đá tới đích. Thưa Sahib, nếu ngài vô tội, chắc ngài cũng muốn đề Thượng đế xét xử, hơn là phó mặc cho sự khôn ngoan của loài người phải không ?

oOo

Cha Tomlinson ngập ngừng không biết trả lời người hỏi mình ra sao. Một trò vui khác làm ông hết bối rối.

Với tất cả tài khéo léo của một thiếu nữ ném đá, Zuleika vừa ném một cục phân lạc đà vào Ali Baksh. Thiếu niên cười đuối nàng, trông giống như một con công săn một con chim rẽ. Zuleika luôn giữa những người nhảy xếp thành hai yòng tròn, đầu gối rung động, vỗ tay và kêu : « Hullah ! hullah ! » giọng the thé.

Thiếu niên sắp bắt được nàng, nàng già bộ sọ hãi kêu lên, uốn éo thoát ra khỏi tay chàng và đâm

thẳng về phía cha Tomlinson. Sự cuồng nhiệt của trò chơi làm tiêu tan nỗi sợ hãi của ông do người lật gậy ném. Cười như điên dại, hai người thanh niên nam nữ Ả-rập quay lộn xung quanh vị giáo sĩ như một cột trụ.

Đối với cha Tomlinson, đó là những giây phút kỳ diệu. Cảnh trí đối với ông hình như có một ý nghĩa, mặc dầu ông không hiểu rõ ý nghĩa của biều tượng. Nhưng ông hứa hẹn sẽ che chở và thương mến những thanh thiếu niên kia của sa mạc, vốn tính tình tươi vui, và truyền dạy cho họ cái công lý chân chính, cùng ý nghĩa của lòng từ bi bác ái...

oOo

Một năm sau, sự ngẫu nhiên và những đổi thay của một vị giám mục, vốn ưa thích xê dịch các hàng giáo sĩ trẻ tuổi của mình, lại đưa cha Tomlinson trên con đường duyên hải dẫn tới tiểu quốc Oman.

Lần này, ông du hành với một người Anh. Nhưng người bạn đồng hành này, ông không lựa chọn. Chàng có ít điểm tương đồng, quả vậy, với thiếu tá Grant di mộ những quân lính đánh thuê ở miền nam Ả-rập cho quân đội Hoàng gia Anh. Người gầy và trầm lặng, cặp mắt chán nản ngang với sa mạc, Grant nói ít, nhưng uống rượu « uých-ky » thật nhiều và chàng lại nỗi danh là người chuyên « sai khiến người Ả-rập ».

Đè lại phía sau, chiếc xe có dãy tó và hành lý, họ đi bộ tới đây. Đến công trường làng, cha Tomlinson lại nhớ tới cuộc viếng thăm trước.

— Lần trước, tôi Dikkan, tôi trông thấy những thanh niên thiếu nữ Ả-rập nhảy múa ở nơi cột lạc đà. Tôi có cảm tưởng như dự một cuộc khiêu vũ. Tôi nhớ nhất một đôi trai gái : thiếu nữ, nhỏ và nâu, vẻ một vị thần gió tươi vui, và thanh niên, thằng thắn, mềm mại, như một lưỡi dao. Nhưng khi người thông ngôn nói cho biết ý nghĩa cuộc khiêu vũ thì hình như có một con rắn lướt vào lạc viên Eden.

— Tất cả những cuộc khiêu vũ của họ đều có ý nghĩa biều tượng, viên thiếu tá mỉm cười nói. Đó là lúc vị hôn phu đến.

— Không phải, đó là một cuộc khiêu vũ « xứ hình bằng đá ». Một viên đá lớn đặt ở dưới đất thay thế đầu kẻ tử tội, người ta phải ném đá cho đến chết.

— Và sau thế nào nữa ? Đối với người Audhalis hình ném đá phạm nhân là một tục lệ cõi xưa lầm.

Cha Tomlinson sôi nổi tức giận kêu lên :

— Có cần gì tục lệ đó phải là cõi xưa hay mới đây !

Tôi coi hình phạt là một cách xử án tối dã man, gồm ghiếc nhất, tôi chưa từng nghe thấy bao giờ. Tại sao chính quyền thiếu nhi /4

Anh lại không ngăn cấm những sự khủng khiếp này ?

Thiếu tá Grant đáp :

— Bởi vì xứ này, « những tục lệ đó có một mảnh lực ghê gớm, gần như Hoàng đế Trung Hoa ». Vả nữa, hình phạt này hiển cho kẻ nào phải chịu đựng cái may mắn được sống sót, miễn là y có cái sọ cứng rắn. Họ chỉ ném y với một số ít đá thôi. Nếu y không chết, người Audhalis cho là Allah xét y vô tội và sẽ thả y. Nếu ta nghĩ kỹ, sẽ thấy họ một phần có lý.

— Như vậy, người ta sẽ tưởng là ông tán thành cái tục lệ khủng khiếp này ?

— Quả vậy, con thấy nó thiết thực. Ở Hadramaout, gõ quá hiểm dãy dám phung phí dựng những giáo đầu dài, và đạn dược lại quý hơn vàng bạc. Riêng chỉ có đá sỏi thật nhiều. Người ta dùng nó để giết những tử tội. Cha muốn họ làm thế nào ? Cha muốn họ b López những phạm nhân chẳng ?

— Tôi chống đối tử hình dưới bất cứ hình thức nào.

— Và người Ả-rập ở sa mạc lại tin tưởng rằng ngực thắt lại tàn bạo hơn bất cứ một cái chết nào. *Quot homines, tot sententiae* (1) chắc cha đã rõ. Cha chống đối tử hình và con thì chống lại sự can thiệp vào đời sống các bộ lạc.

oOo

Cha Tomlinson nghĩ rằng người bạn đồng hành minh có cái tâm trạng của một viên chức, e ngại không muốn làm trái ý bộ lạc Audhalis, vì những bộ lạc này cũng cấp nhiều tân binh tốt cho quân đội Hoàng gia. Thường tình, các nhà chức trách thuộc địa theo con đường nào đó phải chống chọi ít nhất, và cho rằng việc tiện nghi quan trọng hơn là điều công bằng.

(1) Mỗi người mỗi ý, mười người mười dạ, thập nhân thập sắc.

Buổi tối đến, cha Tomlinson đi du ngoạn một mình ở Dikkan. Ông trót mong được gặp Zuleika và Ali Baksh khiêu vũ với bạn bè của chúng. Nhưng ông thất vọng. Một sự yên lặng khác thường bao trùm công trường. Những người ông gặp, xem như quá bận rộn, nên không lưu ý đến người ngoại quốc.

Ở nơi buộc lạc đà, đám đông nhìn một vài người đang đào mẩy cái hố trên nền đất rắn và nâu. Cha Tomlinson tưởng họ đào huyệt. Ông biết người Audhalis chôn đứng người chết của họ, mặt quay về La Mecque (1).

Ông không dám hỏi. Đối với người Ả-rập, tính hiếu kỳ là điều thiếu lịch sự đáng chê nhất.

Nơi này chọn đẽ đào huyệt chôn người, thật cũng kỳ quá! Tại sao người ta không chôn hai xác chết ấy ở nghĩa địa làng, ở đằng sau ngôi đền?

Những tia nắng cuối cùng nhuộm bãi sa mạc một màu hồng, phủ sa cù. Khi những tia nắng này tắt hẳn, một người Ả-rập dẫn hai con lạc đà đến. Đen đùi và ám đạm không khác gì đêm tối, y tiến thẳng đến hai huyệt, ngừng ở giữa bã cột lạc đà, bắt hai con vật quỳ xuống. Người ta gõ những túi nặng trên lưng lạc đà xuống và đồ ra đất, tạo một tiếng đục và lăn theo nhau, tưởng những túi này đựng than.

Than sao được! Cái đống nhỏ hình tháp này ở mẩy túi kia đồ ra lóng lánh trắng. Một người cứ xuống, cầm một vật gì, y ném thật mạnh về phía các huyệt. Những người dự xem bật cười.

Lúc này cha Tomlinson hiểu: người Audhalis sửa soạn hình án bằng cách ném đá. Xúc động đến gần nôn mửa, ông tránh xa cái cảnh tượng rùng rợn này đẽ về lều, ông cùng ở với thiếu tá Grant.

Ngoài ở thành giường, một ly "uých-ky" ở tay, Grant vừa hút ống điếu vừa trò chuyện với viên tù trưởng ở Dikkan: Abdul Khan Audhali, một người Ả-rập thấp và râu ria xồm xoàm, cặp mắt sắc sảo, đượm vẻ tinh ranh, mặc một chiếc áo ka-ki, quần phia dưới một tấm vải nội hóa màu rực rỡ. Con dao găm vòng cong, cán trạm trồ chồi ở cái bao da đeo nạm bạc ra chỉ rõ địa vị của y.

Cha Tomlinson đã nói chuyện với y trong cuộc viếng thăm Dikkan lần trước và cha không thấy có thiện cảm với y mấy. Ông thấy y tự phụ, quá kiêu hãnh về tính cách Anh hóa của y. Ông cũng chê y lạm dụng thuốc lá Anh. Khi ông vào lều, viên tù trưởng đang hút thứ thuốc lá ấy và cầm ở tay một chiếc

ly đựng một thứ gì, chắc mạnh hơn nước trà. Abdul Khan đứng dậy, nghiêng người và nhường ghế mình với tất cả sự lễ phép của người Ả-rập ở bãi sa mạc.

Cha Tomlinson không lưu ý tới sự mời mọc này và quay ra nói với viên thiếu tá Grant. Ngọn đèn bão trong lều soi rõ mặt cha, tái mét và bẩn khoăn.

— Người ta sửa soạn một bản hình án ném đá. Ông cần phải ngăn cấm việc này.

oOo

Yên lặng. Abdul Khan mất vẻ vui tươi và khuôn mặt y tựa một cái mặt nạ khó hiểu. Cũng thản nhiên, Grant trả lời:

— Con không thè làm gì được, bạn con, ông tù trưởng ở Dikkan đã nói rõ ràng cả công việc. Tất cả chỉ định rằng cần phải đẽ Thượng đế xét xử.

Cha Tomlinson kêu lên:

— Các người thật phạm thượng! Các người có thè nghĩ rằng một án tử hình kéo dài và tàn bạo như vậy là biếu lộ ý muốn của Thượng đế sao được?

Grant chống đỡ cái nhìn khinh miệt của vị linh mục với vẻ thản nhiên như bãi sa mạc. Chính người Ả-rập nói một giọng hòa hoãn:

— Xin Sahib nghe tôi... Hai tội nhân đã vi phạm một trong những luật lệ thiêng liêng nhất của bộ lạc Audhalis. Thiếu nữ đã được bố nàng hứa hôn cho một người lái buôn Hassani ở Muscat, một người buôn ngọc rất giàu. Nhưng nàng đã tỏ ra không tốt. Nàng không muốn nghe lời giáo huấn của bố. Ông bố liền nhốt nàng trong nhà. Nàng khóc lóc nhiều ngày và bỏ không ăn uống. Người tình của nàng, một thanh niên trong bộ lạc chúng tôi, đã bắt cóc và đi trốn với nàng như một tên trộm cắp. Chúng tôi dùng những lạc đà chạy mau đuổi họ và tìm thấy họ trong một động, nơi họ ăn trốn. Hai người chống cự như những con báo, thiếu nữ cũng dữ tợn như gã thanh niên. Chúng đã đâm hai người trong bọn chúng tôi, trước khi chúng tôi bắt được chúng. Đó là một tội nặng và chết là xứng đáng lắm.

Vị linh mục thở hồn hồn và cảm thấy một mối lo âu khủng khiếp, mỗi lúc mỗi tăng trong đầu óc ông:

— Tên hai tội nhân là gì?

— Zuleika, con gái Omar Haithan và Ali Baksh, gã chăn chiên. Tại sao Sahib lại hỏi tôi, như vậy?

— Tôi biết họ... hay ít nhất tôi cũng đã gặp họ lần trước, khi tôi qua đây. Họ chỉ là trẻ con! Và họ có làm gì? Ở Anh quốc...

(1) Thủ đô Hồi giáo.

Thiếu tá Grant ngắt lời ông, giọng sảng :

— Chúng ta không phải ở Anh. Xin cha hãy nghe con: không nên xen kẽ vào công việc này. Nếu ngài cố can thiệp, người Hassanis và Audhalis sẽ chém giết nhau từ biển Oman đến Yemen.

Vị linh mục rên rỉ. Ông nghĩ: «Tính thận trọng của một viên chức! Anh Grant này làm tất cả mọi thứ để tránh những rủi phiền muộn. Gã quan niệm những sự giao thiệp với dân bản xứ theo kiểu cách một thực dân Anh: gã khinh bỉ họ». Nhưng, không có Grant tiếp tay, vị linh mục không thể xử sự gì được. Tuy vậy, với tư cách là người và nhà truyền giáo, ông quyết định làm tròn nhiệm vụ của mình. Ông quay lại phía Abdul Khan:

— Tôi cần phải gặp những đứa trẻ đó, trước khi chúng chết. Tôi sẽ cầu xin cho chúng với đức Thượng đế tôi tôn sùng.

Trong một lúc, người Ả-rập ngập ngừng, sau y nghiêng đầu và nói :

— Ngay những lời cầu xin của một người không tin tưởng cũng là quý, nếu nó từ đáy lòng phát ra. Sahib, xin người theo tôi.

Rồi lều, họ ra cảnh huy hoàng của đêm tối ở Hadramaout, với bầu trời đầy sao như nạm ngọc. Về phía Dikkan, không một tiếng động nhỏ, tưởng như cả những con chim đêm, cáo cáo châu chấu đều im lặng khi tử thần sắp đến.

Hai người đàn ông vác súng canh gác tội nhân trong một túp lều. Tiếng rơm rạ sột soạt và tiếng xích loảng xoảng khi người ta mở cửa. Một người gác cầm chiếc đèn bão và linh mục Tomlinson trông thấy Zuleika nằm trong cánh tay của tinh nhân, mặt úp vào ngực chàng. Máu khô đọng đan kịt ở chân nàng bị rách sướt. Ali Baksh thức. Cặp mắt đen và to của chàng chàng chọc nhau nhìn vị linh mục. Nó buồn thảm và thất vọng, như cặp mắt một con hoảng bị sa bẫy.

Vị linh mục định nói, nhưng cồ ông bị nghẹn ngào, tưởng như sắp nổ vỡ. Không thể chống được cái nhìn của Ali, ông khuỵu quỳ xuống gần những tội nhân, thấy một cậu nước trên nệm rơm, ông đồ một ít nước vào chiếc khăn tay, rồi ấp nhẹ vào chân Zuleika.

Đôi chân nhỏ, màu nâu đã chạy và nhảy vui vẻ biết bao! Trong chốc lát nữa, chỉ trong một vài giờ ngắn ngủi, người ta sẽ chôn cắp chân nhỏ bé ấy còn sống nguyên xuống huyệt. Người ta sẽ chôn Zuleika đến tận cõi, riêng chỉ còn cái đầu bù xù nồi lên. Một đứa bé ưa thích kẹo mạch nha, khiêu vũ và mặt trời,

người ta sẽ ném đá như ném giết một con chó dại! Những người kia, mỗi người lần lượt nhau, sẽ cầm một viên đá, nhắm và ném.

Một bàn tay sờ vào cánh tay vị linh mục và ông nghe thấy thiếu tá Grant thì thầm, giọng khàn cắp.

— Ỷ cha cả sáng, vị linh mục thì thầm và làm dấu chử thập. Lúc chuông choạng di ra cửa, ông cảm thấy Ali vẫn nhìn theo ông, giống như mắt một con chó bị bỏ rơi.

Bắt đầu lại cảnh đêm tối và cảnh sán lạn của các vì sao. Không khí như thơm ngát hơn, khi người ta vừa ở một túp lều hôi hám ra. Rồi ông thấy mình trơ trọi ở dưới túp lều, không hiểu việc gì đã xảy ra. Grant đứng phía sau nói chuyện với viên tù trưởng và những vị bô lão khác trong làng. Linh mục Tomlinson cảm ơn trời đã để cho ông ở lại một mình và run lầy bầy quỳ xuống gần giường của ông để cầu kinh: «Ỷ cha cả sáng» nhưng những tiếng nói như trống rỗng, vô nghĩa, và không an ủi ông chút nào. Những ảo tưởng hãi hùng ám ảnh ông luôn. Ông cố xua đuổi đi, nhưng nó cứ cố bám lại. Đầu hai người ngang mặt cát, giống những chiếc sọ dừa... Và những đầu đó bật lên như những sọ dừa bị đá đập mạnh vào... Một lúc sau có máu chảy, răng gãy... Nhưng hai người vẫn mỉm cười với nhau, cho đến khi những viên đá rít lên khép mắt họ lại mãi mãi, cặp mắt tươi vui biết bao khi hai người cùng nhau khiêu vũ...

oOo

Cầu kinh thấy không giúp được gì, cũng không thể chịu đựng được những ý tưởng đó, linh mục Tomlinson trông thấy chai rượu «uých-ky» Grant để

trên bàn. Ông rót một ly và uống. Ngay lúc nay, lều sáng rực: mặt trời đã mọc.

Cha Tomlinson lắng tai: phải, làng mạc đã dậy và họ nói ở bên ngoài. Đám đông tụ tập ở nơi buôn lạc đà. Vị linh mục biết rằng hình án ném đá bao giờ cũng diễn ra vào lúc mặt trời mọc.

Ông uống rượu « uých-ky » nữa, như vậy sẽ cởi mở một sự gì trong đầu óc ông và sau cùng ông cầu khẩn được. « Ôi Thượng đế hãy ban cho họ một sự kỳ diệu gì cứu vớt được họ... Xin Thượng đế, Người hãy tỏ rõ lòng từ bi bác ái của người... Hỡi Thượng đế thân yêu, ý Người cả sáng. »

Thời gian như ngừng trôi chày. Cha Tomlinson tiếp tục cầu kinh. Những tiếng la hét làm ông giật mình. Ông đi ra phía cửa lều và nhìn về nơi cột lạc đà. Ở đấy, ông trông thấy một đám đông xếp hàng như những khách đi xem một cuộc đánh cầu. Cánh tay một người Ả-rập cao lớn dơ lên đầu những người khác với một cử động thật mau lẹ. Những tiếng kêu man rợ nồi lên... Hình án ném đá bắt đầu...

Thượng đế không chấp nhận lời cầu xin của ông!

Linh mục Tomlinson đi vào lều và nằm xuống giường. Ông chỉ còn trông thấy hai chân Zuleika. Thật đáng thương, đôi chân nhỏ bé đó với bóng tối huyệt mà người ta vừa chôn sống nàng!

Những tiếng la hét lại tiếp tục nồi lên ngoài bãi, cách khoảng nhau đều đẽu. Ông lấy bàn tay bịt tai để khỏi phải nghe nữa. Nhưng những tiếng kêu đó vẫn vang dội trong lương tâm ông. Mỗi tiếng kêu là một viên đá... một viên nữa... viên nữa... còn viên nữa... Cuối cùng cảnh yên lặng nặng nề đối với ông lại như một sự ân xá. Ông duỗi người ra và nằm dài trên giường không cựa quậy.

oOo

Một tiếng động làm ông ngáng đầu lên. Tên cận vệ của thiếu tá Grant bước vào lều. Đó là một gã Ả-rập ở Yémen, da đen, mặt dữ tợn, ria mép giống như một chàng đội nhất của đoàn phỏng vệ. Cái bình trà trông như khiếm nhã trong bàn tay thô lớn của y.

— Thưa Sahib, ngài có sợi trà không? Thiếu tá Sahib (1) bảo tôi đến báo với ngài là ngài hãy sửa soạn khởi hành:

Cha Tomlinson đặt hai chân xuống đất, uống một hộp trà. Rồi ông hỏi:

— Đã xong chưa?

— Bầm Sahib, nước trà hay sao?

— Không, đồ ngốc, hình án ném đá cơ. Đã xong chưa?

Tên cận vệ làm một cử chỉ có vẻ ghê tởm, tưởng như sắp nhồ xuống cát và lại ngừng ngay, có lẽ sợ vô lẽ.

— Vâng, thưa Sahib, xong rồi. Những con chó Audhalis kia... Thiếu tá Grant, thưa Sahib, là cha mẹ tôi, nhưng đôi khi, ông xử sự như một đứa trẻ. Nếu ông hỏi ý kiến tôi, tôi một tên đầy tớ của ông, chắc tôi đã khuyên ông khác hơn. Cuối cùng, ông lầm lẫn, vì tấm lòng trung hậu của ông.

Cha Tomlinson kêu lên:

— Hình án ném đá! Nhưng có gì xảy ra?

Tên cận vệ trả lời, mặt phụng ph大树:

— Không một viên nào trúng đích. Cũng chẳng có máu mà cũng chẳng có thè thao gì. Những người Audhalis ném đá về phía Aden, Muscat và biển Oman, và không ném đá vào đầu tôi nhân. Tất cả thế, đều là lỗi của thiếu tá. Vì lòng thương, ông hứa cho mỗi nửa ru-pi (1) viên đá nào ném trúng đích. Được lầm. Nhưng khốn thay, ông lại còn hứa cho một viên đạn 303, làm quà an ủi cho người nào ném sai. Nếu ông hỏi thăm tôi, tôi sẽ bảo cho ông biết là đối với dân Audhalis viên đạn 303 đáng giá hai ru-pi. Thiếu tá không biết và những con chó Audhalis kia đã lợi dụng sự ngây thơ của ông. Mỗi lần ném đá, người người đều kêu chính là Allah đã hướng dẫn viên đá của họ.

Ý muốn của Thượng đế, thật vậy! Zuleika và Ali Baksh sửa soạn hôn lễ. Người ta không còn có thè từ chối chúng điều này. Allah đã xét xử như thế... Nhưng có gì thế? Sahib ốm hay sao?

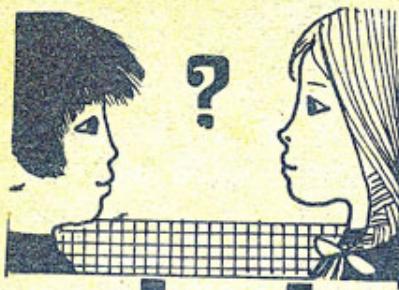
Vị linh mục ngọt ngạt vui mừng. Zuleika khiêu vũ và tuii cười nữa! Grant, con người trầm lặng và không vui đùa, rất hiều người Ả-rập, đã cứu sống đôi tình nhân mà lại làm thỏa mãn khắp mọi người. Vị linh mục say mê sung sướng. Cuối cùng, ông bảo tên cận vệ:

— Đó là ý muốn của Thượng đế làm lạc hướng những viên đá, vì Thượng đế bao giờ cũng bao dung và Người biểu hiện tất cả tình thương.

GARNETT-RADCLIFFE
VŨ-MINH-THIỀU dịch

(1) tên cận vệ dùng chữ Sahib vì chữ ấy có nghĩa tôn sùng: Ông, ngài...

(1) tiếng Ả-rập và các xứ Ả-rập.

giai tri'

TRẢ LỜI ĐỒ VUI

KIM ĐỒNG HỒ TRÙNG NHAU

Đề: Hai chiếc kim đồng hồ cùng chập vào nhau lúc còi hụ 12 giờ trưa. Từ đó đến 12 giờ đêm chúng còn trùng nhau bao nhiêu lần nữa ?

Giải: Vì chiếc kim dài chạy nhanh hơn chiếc kim ngắn 12 lần, nghĩa là trong khi chiếc kim dài chạy 12 khoảng, chiếc kim ngắn chạy được 1 khoảng, trong 1 giờ chiếc kim dài chạy hơn chiếc kim ngắn 11 khoảng. Do đó muốn chạy hơn chiếc kim ngắn thêm 1 khoảng, chiếc kim dài cần thêm $1/11$ giờ.

Suy ra lần trùng nhau đầu tiên sau lúc 12 giờ trưa sẽ xảy ra vào lúc 1 giờ $1/11$.

Lần trùng nhau thứ nhì tiếp theo đó sẽ xảy ra 1 giờ $1/11$ sau lần thứ nhất và cứ thế tiếp tục.

Tóm lại, sau lúc 12 giờ trưa các lần trùng nhau khác sẽ xảy ra vào các giờ sau đây :

1 g $1/11$; 2 g $2/11$; 3 g $3/11$; 4 g $4/11$; 5 g $5/11$; 6 g $6/11$; 7 g $7/11$; 8 g $8/11$; 9 g $9/11$; 10 g $10/11$ và 11 g $11/11$ hay 12 giờ đêm.

Tổng cộng có thêm 11 lần trùng nhau nữa.

ĐỒ VUI HÀNG TUẦN

SỢI DÂY CUỐN QUANH TRÁI ĐẤT

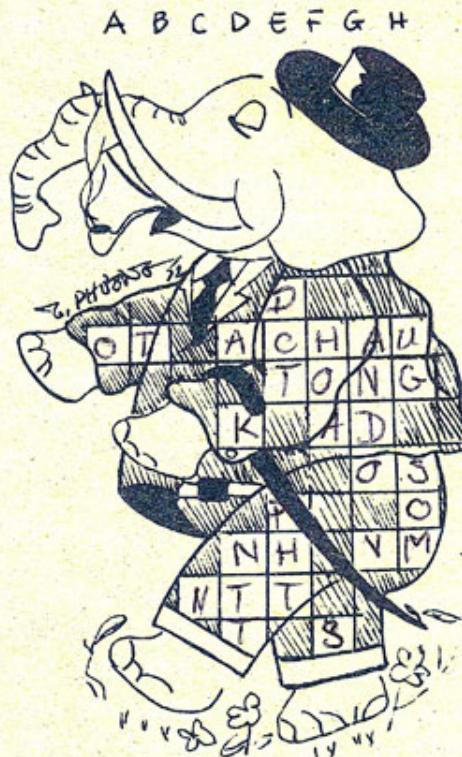
Bè : Giả thử một sợi dây thật dài có thể cuốn vòng quanh trái đất cũng vắn ở xích đạo ? Giả thử rằng trái đất là một hình cầu tròn đều,

(Kỳ sau trả lời)

CHÚ VOI ĐI DU LỊCH

(Xem trả lời trang 15)

UYÊN THÙY PHƯƠNG

NGANG :

- 1.— Phụ âm thứ 11.
- 2.— Trái này... cay lâm ! — Châu có dân số đông nhất.
- 3.— «Chim có tò... người có...»
- 4.— Ca — Cơ quan xúc giác (v ngược)
- 5.— Thêm S đằng đầu, có nghĩa là «tín hiệu lục nguy cấp».
- 6.— Mẫu tự thứ 12 — O
- 7.— Tên thật vua Quang Trung (vt) — Quốc hiệu nước ta (vt)
- 8.— Người nói tiếng trong trận đốt tàu chiến Espérance của Pháp ở vịnh sông Nhựt Tảo (vt).
- 9.— Phụ âm thứ 16 — Bờ biển V.N hình chữ chữ...

ĐỌC :

- A.— Nguyên âm thứ 4.
- B.— Tê.
- C.— Cuối đời Hậu Lê,.. đến nhà .. (vt).
- D — A — K — Người có nhiệt tâm hơn hết, trong việc xin canh tân xứ sở, dưới triều Tự Đức (vt)
- E — Người tạo nên chiến công oanh liệt với chiến lũy Ba Đinh (vt) — Người đã ném bom vào Sa Diện, để ám sát viên toàn quyền Pháp Merlin năm 1924 (vt).
- F.— Có nghĩa là bông (v ngược) — Mẫu tự thứ 19.
- G — Quốc gia mang chế độ, phân chia giai cấp — V
- H.— UG — Chữ Hán có nghĩa là núi.

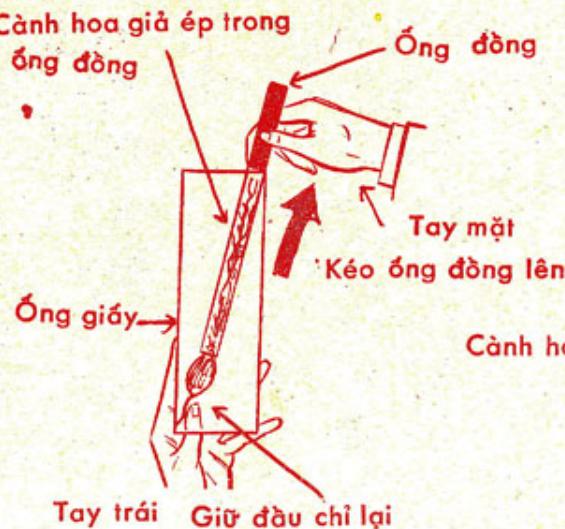
Áo thuật

ỐNG GIẤY NỎ HOA

BÁCH KHOA (sưu tầm)

Trình diễn: Bạn xoè trước khán giả một tờ giấy trắng, lật 2 mặt để chứng tỏ tờ giấy không có ẩn ý gì. Bạn cuộn tờ giấy lại thành hình ống tròn, sau đó cầm một cây đũa khuấy vào trong ống. Bây giờ bạn mở tờ giấy ra, khán giả ngạc nhiên thấy ở trong lô ra một cành hoa đẹp mắt.

Dụng cụ:

— 1 tờ giấy vẽ (croquis) kích thước 20 X 30cm.

— 1 cành hoa bằng giấy giả có màu sắc đẹp mắt (Bạn có thể làm cành hoa này bằng một sợi dây thép, chung quanh dán lá, hoa...) chiều cao của cành hoa không quá 20cm.

— Một cái đũa làm bằng ống đồng rỗng ruột (có bán ở mấy hàng lắc son hay sắt vụn) — Ống này đường kính chừng 2 cm, dài 30cm).

— Sơn ống đồng nửa đen, nửa trắng cho đẹp mắt.

Xảo thuật: Bạn luồn cành hoa

giả vào trong ống, cuống hoa buộc một sợi chỉ nhỏ, chắc, hơi thò một chút đầu ra để có thể kéo ra được.

Sau khi đã trình bày trước khán giả, tờ giấy trắng, bạn cuộn tờ giấy thành hình ống và đưa dũa vào khoảng. Tay mặt bạn dùng dũa khuấy, tay trái bạn đỡ lấy đáy ống, đồng thời dùng ngón tay cái giữ chặt đầu sợi chỉ vào thành ống. (Xem hình). Bây giờ bạn rút cái dũa lên, cành hoa sẽ tựt khỏi dũa và nằm trong ống giấy. Mở ống giấy ra khán giả sẽ ngạc nhiên vô cùng.

LÀM LẤY HÀN THỦ BIỂU

HẢI LY

Vật liệu :

- Một bóng đèn cũ đã bỏ cuống bóng.
- Một vỏ bút nguyên tử.
- Một nút chai và một ít nước màu.

Cách làm :

Bạn hãy xuyên vỏ bút nguyên tử qua trung tâm của nút chai cho thật khit. Sau đó bạn đốt nước màu vào bóng đèn (như hình vẽ) và bây giờ bạn đút nút chai có mang vỏ bút nguyên tử vào miệng của bóng đèn (nhớ đậy ống bút ở dưới nước màu). Sau cùng bạn đốt đèn cỗng dưới bóng đèn. Nước màu nóng sẽ

đang lên trong ống bút. Dĩ nhiên là hàn thử biếu này để xem cho vui chứ không thể dùng được.

THỦ TÀI QUAN SÁT

Các bạn quan sát bằng mắt xem trong 4 chú rắn, chú rắn nào chui từ chiếc bình ra. Quan sát bằng mắt thôi đấy nhé, chú lấy tay di theo chú rắn còn ở trong bình thì dễ quá.

(Xem trả lời trang 26)

thiều nhí/9

KHÉO TAY LÀM LẤY XE TỰ ĐỘNG

HOÀI SƠN

Muốn thực hiện chiếc xe này các bạn phải kiếm các vật dụng sau đây:

— Một cái trục chì (dùng ở máy may đã hết chì).

— Một khúc đèn cầy, độ một phần.

— Một cái que dài 15 phần (hay cọng chổi quét nhà) và một cái que nhỏ, bằng $1/3$ cây tăm.

— Và một sợi thun.

Tìm xong, bạn ráp lại như sau:

— Lấy khúc đèn cầy rút tim bô đi, và khoét cái lỗ tim cho rộng ra, để có thể đút lọt sợi thun.

— Lấy sợi thun luồn qua trục chì và qua khúc đèn cầy, dùng cây que dài xỏ qua ngang sợi thun lại (ở đầu có đèn cầy phía đầu kia ngang sợi thun bằng cây tăm nhỏ (Hình 1).

Thế là xong bạn đã có được chiếc xe tự động (Hình 2)..

Cách sử dụng:

Một tay bạn cầm cái trục chì, tay kia quay cái que lớn, (theo chiều cây kim đồng hồ), sợi thun sẽ xoắn lại. (Hình 3)

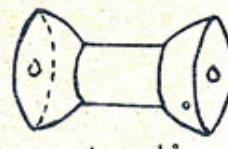
Đè chiếc xe xuống đất và thả tay sợi thun sẽ giãn ra, làm chiếc xe tự chạy tới phía trước. (Hình 4)

que dài 15 cm

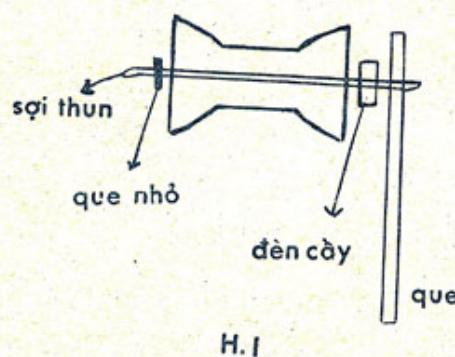
sợi thun

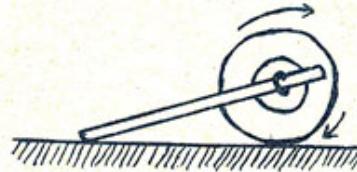
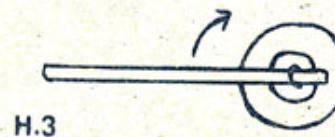
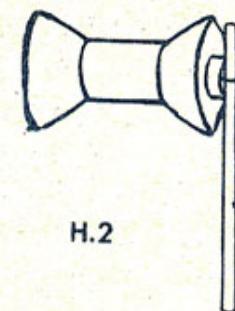
trục chì

đèn cầy 1 cm

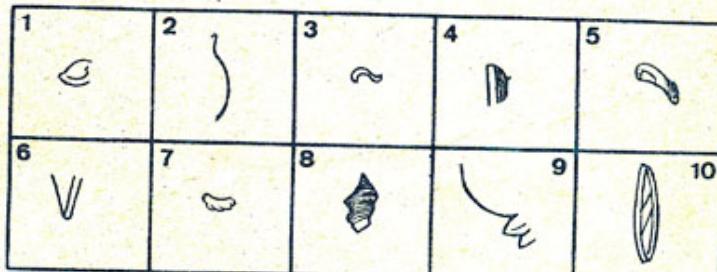
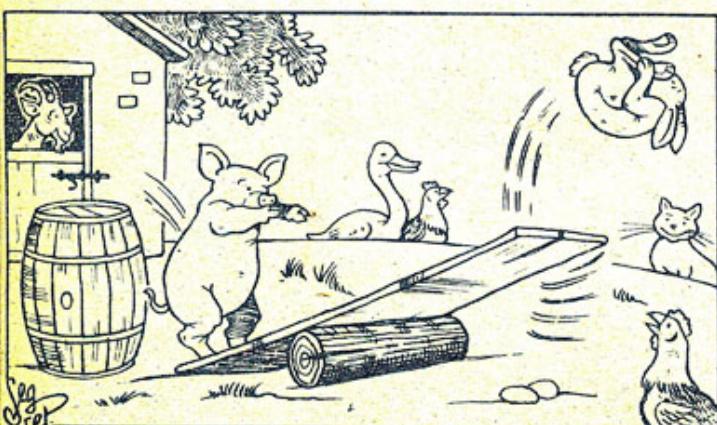

H.2

H.4

nát óc

Các bạn tìm thử xem 10 chi tiết trên đây là chỗ nào trong bức tranh.

(Xem trả lời trang 26)

— Các bồ đùng than phiền là đêm ngày quá ngắn nhá. Vì theo ông E. Moguilevski thì ông cho biết Địa cầu đang quay chậm dần, khiến cho ngày đêm càng dài thêm ra. Trước đây, người ta tính cứ 120 năm thì Địa Cầu phải mất thêm một milli giây để quay trọn một vòng. Nhưng hiện nay, cứ một năm thì lại mất thêm một milli giây. Như vậy, chỉ vài tý năm nữa, trái đất sẽ ngừng quay Nghĩ mà phát khiếp!

— Các bồ có biết những đầu máy xe lửa xuất hiện từ lúc nào không? Nó có chỉ cách đây khoảng 200 năm thôi.

— Tấm thảm được xem to nhất hiện nay là một tấm thảm đang được trưng bày tại Coliseum Exhibition Hall (Nữu Uớc). Nó được trưng bày tại đây vào ngày 28 tháng 4 năm 1956, diện tích được 8.175 m vuông.

— Tấm thảm đắt giá nhất là một tấm thảm dài 7m54, ngang 4m72, đã được bán với giá 250.000 đô la. Với những đường nét sắc sảo và tinh mĩ, người ta phải mất 60 năm mới dệt xong tấm thảm này.

Trong nhiều phòng ngủ ở Nhật người ta thường vẽ rõ phuơng hướng trên mặt đất. Như vậy để khách biết phuơng hướng để nằm cho đúng. Người Nhật không ngủ theo hướng Nam vì người chết được chôn quay đầu về hướng ấy.

— Mỗi người chúng ta có một số lượng vàng đáng giá 0,000.00678 xu trong mái tóc. Nhưng đó là mái tóc của phái kíp tóc. Còn dân « hói cua » như tại mình thì chỉ đáng có... 0,000.00081 mà thôi.

— Một người lính Hoa Kỳ, đã đánh cắp chiếc chìa khóa của lâu đài Saumur, để làm kỷ niệm trong trận thế chiến thứ nhất ở Pháp vào năm 1918. Đến nay, vì quá hối hận nên ông gửi trả lại chiếc chìa khóa và kèm theo một đô la bồi thường cùng với một bức thư ăn năn hối lỗi!

tìm hiểu

— Bên Ấn Độ, mỗi năm 3 tỷ con chuột lớn và gần 1 tỷ con chuột bé tàn phá trên 25 triệu tấn ngũ cốc.

— Trong một trại chăn nuôi ở VIRGINIA (Hoa Kỳ), người ta đã tìm thấy một quả trứng gà màu xanh lá cây, do một trong những con gà mái của trại này sản xuất.

— Hiện nay người ta đã sáng chế ra những dụng cụ rất kỳ diệu. Chẳng hạn như ở Tây Phuơng, người ta cho ra đời một loại máy làm lạnh các chai sữa trẻ em, với mục đích giữ cho nó khỏi chua. Đến giờ em bé khát sữa, nó tự động làm ấm dần lên, vì vậy đây là một loại tủ lạnh rất tiện lợi. Người ta thường dùng nó để gắn trên vách ở những khách sạn lớn.

HUỲNH ĐĂNG KHOA

tem

TEM ĐẮT TIỀN NHẤT

Chiếc tem đắt tiền nhất là chiếc tem đỏ và đen, đắt giá tới 100 bảng Anh (tức 280 đô la), phát hành tại KENYA năm 1925-27.

TEM GIÁ TRỊ NHẤT

Có nhiều loại tem chỉ còn lại có một bản. Hoặc người ta chỉ thấy vỏn vẹn có một án bản. Trong số những tem có một án bản ấy, nổi tiếng nhất là chiếc tem đen trắng 100 phát hành ở Guyane thuộc Anh, tháng hai năm 1856. Khi đó, chiếc tem ấy bán 84 xu do Vernon Vaughan, một học sinh bán ra năm 1873. Không ngờ chiếc tem về sau trở thành chiếc tem đắt giá nhất thế giới. Năm 1940 bán tới 35.768 đô la, lúc đó do Bà Arthur Hinb bán ra.

Năm 1965 khi mang chiếc tem ấy ra triển lãm tại Royal Festival Hall bên Luân Đôn, đã bảo hiểm chiếc tem ấy tới 560.000 đô la.

Hiện nay, chiếc tem đang trong tay J. và H. Stolow ở Nữu Uớc, hàng này giữ dùm chủ nhân của chiếc tem là một người Úc, dường như tên là Bennett.

TEM GIÁ CAO NHẤT

Giá tiền cao nhất trả cho tem sưu tập là 380.000 đô la trả cho 2 chiếc tem 1 penny, màu cam « Bưu Điện Mauritius năm 1847 do công ty Raymond Weill, ở New Orleans mua thay cho một thân chủ ngày 21 tháng 10 năm 1968, ở Nữu Uớc. Công ty trên mua chiếc tem do một thân chủ bí mật, nhưng người ta biết rằng đây là mua cho bộ sưu tập tem Lichtenstein Dale.

Chiếc tem này được khám phá ra năm 1897 trong một quán bán hàng của Chà Vò, do ông Charles Williams, ông này trả cho anh Chà Vò chủ quán có 5 đô la.

2 chiếc tem này dán trên một phong bì, ngoài để một người ở Bombay.

BỘ SƯU TẬP TEM LỚN NHẤT

Bộ sưu tập tem của tư nhân lớn nhất mang bán đấu giá là bộ tem của Josiah K. Lilly ở Indianapolis, ngày 7 tháng chạp năm 1968, mang bán đấu giá bộ tem, được người ta trả tới 3.134.127 đô la.

Có người cho rằng Bộ tem sưu tập của Ông Maurice Bullus (chết năm 1959) ở Alsace, Pháp, có thể bán đấu giá được 4 triệu đô la.

À lớp im phẳng phắc, xung quanh chỉ nghe tiếng bút chạy trên giấy. Sở dĩ có tình trạng «bất thường» đó là vì cả lớp đang phải đối phó với một bài toán học búa. Tôi đang tìm cách giải thi tiếng anh Trưởng ban Xã Hội vang lên. Cả lớp như bừng tỉnh, ồn ào, náo loạn trở lại. Anh Trưởng ban Xã Hội vừa nói vừa ngước lên, thấy ghê lấm. Đại đẽ anh nói là nhà trường có tổ chức một cuộc lạc quyên, cần mỗi lớp độ 15 người, bạn nào muốn đi giơ tay lên. Chỉ đợi có thể, quân ta, ý quên cả lớp ào ào như chợ vỡ lớp giơ tay, lớp ủng hộ hò hét. Giáo sư phải gắt lên mấy lần rồi cả lớp mới yên. Có chừng hơn bốn chục đứa giơ tay, tôi cũng giơ nữa, vì là «phen» nên tôi được ưu tiên ghi tên, thế là tôi yên lòng ngồi xuống «tính toán kế hoạch thanh toán» nốt bài toán.

Tôi ghi tên ngày thứ Năm, đến Chủ nhật mới đi lạc quyên. Vì là lần đầu đi làm công tác đó nên tôi cứ mong cho đến ngày Chủ nhật để «thỏa chí nam nhi». Thời gian như trùng lại, tuy vậy rồi thứ Sáu, thứ Bảy cũng cố gắng «lết» qua và hôm nay, ngày tôi mong đợi đã đến. Tôi dậy, làm tất cả mọi việc hằng ngày rồi sửa soạn quần áo. Sau khi chỉnh tề tôi leo lên xe tôi trường. Đến trường, trời hãy còn sớm mà sao học sinh đứng đông đảo thế này, toàn là học sinh «giàu

thiện chay ý quên chí». Bên kia nhà thờ, giáo dân đang đi lễ sáng Chủ nhật. Tôi đợi đến 15 phút thì thầy Hiệu trưởng đến, học sinh ủa vào theo thầy. Sau đó, các học sinh xếp thành từng toán nhỏ, mỗi toán 5 người và có thêm 2 anh đệ Tam đi hướng dẫn. Sau khi thầy chủ tọa nói về mục đích và cách đi quyên, chúng tôi nhận một tờ công vụ lệnh và lên bắt thăm. Toán tôi bắt được tờ giấy đi khu vực số 2 là khu vực chợ An Đông. Anh trưởng toán lên lấy thùng, giấy gắn áo và định ghim. Chúng tôi bắt đầu xuất hành. Khi đi đường mọi người thấy chúng tôi đều mỉm cười. Chúng tôi chia phần, thằng Bảo đeo thùng còn 6 người nữa cầm giấy và kim đẽ sẵn sàng gắn. Bảo:

— «Mấy thằng này «chùa» quá mày». (Tại quen miệng nên «xuất khẩu thành câu» luôn).

Trên đường «tiến quân» chúng tôi tạt qua quán Trúc và thâu lượm được kết quả khá quan. Mở hàng như vậy chắc hên lắm. Trên đường đi quyên chúng tôi có gặp mấy đoàn khác và cả hai đều tránh nhau để khỏi giẫm chân lên nhau. Chúng tôi ngược lên đường Hồng Bàng, gặp mấy người đi chợ về là tụi tôi sáp lại liền, có khi được ủng hộ, cũng có khi bị từ chối. Đến chợ An Đông thì ánh nắng cũng đã gay gắt, các hàng bán đồ đều được chúng tôi chiếu cố hết.

— Dạ bác ủng hộ cho nạn nhân chiến cuộc.

— Các cậu học C.V.A hả? Đây, ủng hộ năm chục nhé.

— Dạ cảm ơn bác.

— Dạ bác ủng hộ cho nạn...

— Ngày nào cũng năm bầy lượt vậy đó...

— Dạ bác cầm cái này lần sau chỉ việc đưa ra thôi.

— Dạ bác ủng hộ cho đồng bào chiến nạn.

— À! Ngày nào tôi cũng ủng hộ hết đó, đây nè còn giấy nè!

— Dạ cảm ơn bác.

— Dạ bác ủng hộ đồng bào chiến cuộc.

— Chiến cuộc nào dzậy cà?

— Dạ đồng bào từ Quảng Trị, Bình Lạng chạy loạn nên cần có sự giúp đỡ của đồng bào.

— Thế hả? Đây.

— Dạ bác ủng hộ cho đồng bào chiến nạn.

— Nè, các cháu xem nè, tôi bán vé số chứ có dư dả gì đâu, ủng hộ ro đồng được không?

— Dạ được, cảm ơn bác.

Đại khái các cuộc đối thoại là vậy. Có những người ngồi chêm chệ trong tiệm ăn bên đàn con đang ăn những thức ăn đắt tiền, khi thấy tụi tôi đến xin, thản nhiên lắc đầu. Không hiểu họ nghĩ làm sao khi làm cử chỉ vô ý thức đó, họ chỉ cần bỏ một phần mồi; phần trăm những món tiền không lồ mà họ chỉ dùng trong một ngày là có thể góp phần đắc lực vào việc giúp đỡ đồng bào.

Tuy nhiên, xã hội không phải là thứ người đó hết. Khi chúng tôi vào chợ An Đông thì có một bà bán cá kêu lại, cho những 200 đồng. Bà nói:

— Bác giúp 200, chắc chắn không thăm vào đâu so với sự hy sinh của các đồng bào đã bỏ nhà cửa chạy loạn.

— Dạ, thay mặt đồng bào chiến nạn, chúng cháu xin cảm ơn bác.

— Không có chi mà.

Có những nhà sau khi cho tiền rồi lại chạy vào nhà lấy thêm quần áo gạo đưa cho chúng tôi. Nhờ có túi mang sẵn theo nên chúng tôi có thể mang về trường được. Có nhà sau khi chúng tôi vào chủ nhà bảo đưa

cho coi Công Vụ Lệnh, sau khi coi, chủ nhà đã không ngần ngại rút tờ 500 đồng đút vào thùng. Sau khi rút ra khỏi chợ An Đông thì đã 9g 30; khi đến trước hồ tắm An Đông, chúng tôi dừng lại uống nước. Thằng Tài bảo :

— Chà, uống nước xong tao thấy như có nguồn sinh lực mới.

Thật vậy, uống nước xong tôi thấy người khỏe hẳn lên. Chúng tôi tiếp tục đi về bến xe An Đông, ở đây chúng tôi cũng được sự ủng hộ nồng nhiệt của đồng bào: nhiều người ngồi trên xe đò, gọi chúng tôi lại rút tiền ra cho vào. Lúc bấy giờ, mọi người đều mệt mỏi, chúng tôi kiềm đại một chỗ ngồi nghỉ và hoạch định kế hoạch. Tôi bảo :

— Trên trường bào 11 giờ phải trở về phải không, bấy giờ là... 10g5 rồi, còn 55' nữa, mình ráng kiếm thêm một ít nữa...

Phúc ngắt lời :

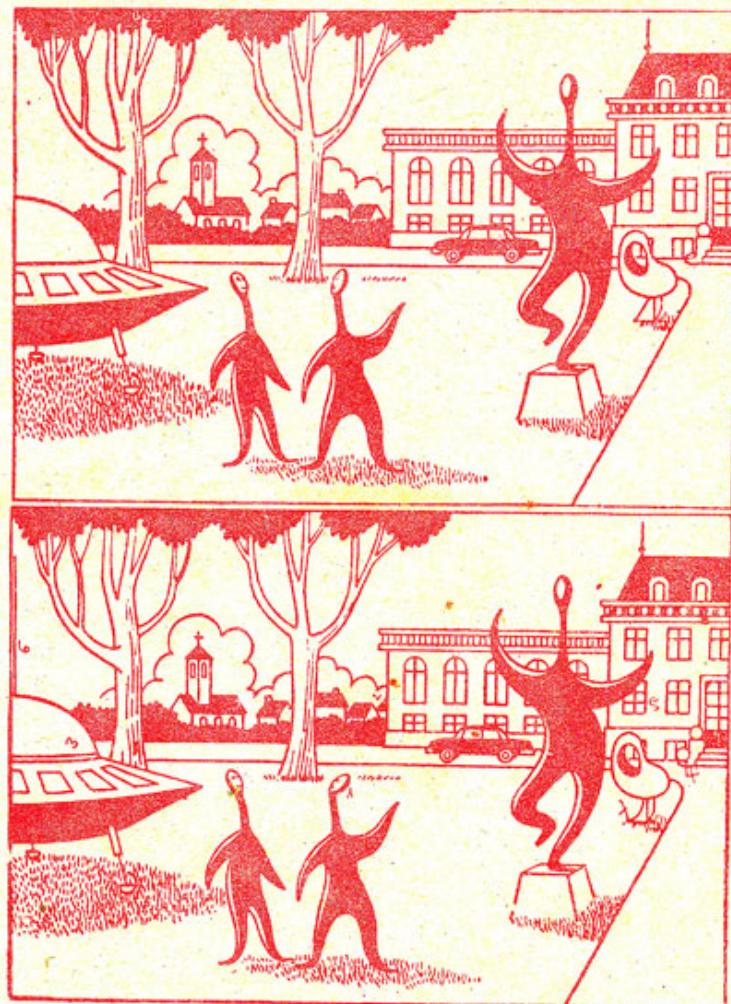
— Nè, thôi bấy giờ đi tiếp.

Chúng tôi lại tiếp tục lên đường. Thằng Bảo trao thùng cho thằng Tài đeo; tôi nghiệp nó; đeo từ sáng đến bấy giờ mới được thoải mái. Có nhiều nhà chúng tôi vào xin quyền, người trong nhà đang bận tiếp khách, đợi chúng tôi nhắc đến mấy lần mới lấy 10 đồng ra bỏ vào thùng. Sau đó, chúng tôi tìm đường về trường. Trên đường về, chúng tôi có ghé vào công viên Văn Lang, chúng tôi có gặp một người Mỹ đang ngồi trên băng ghế cùng với một người đàn ông khác. Chúng tôi liền đến ngỏ lời xin ủng hộ. Người Mỹ liền lấy tờ 100 ra cho vào và người Việt Nam cũng lấy 100 bỏ vào.

Khi về đến trường, chúng tôi đi vào phòng hội giáo sư. Trong đó, một toán đang kiêm diêm tiền thu được dưới sự chứng kiến của các thầy. Sau đó chúng tôi mang thùng lên bàn mở ra, một chồng cao toàn giấy 20, 50, có vài tờ 100, 500. Phía dưới toàn là bạc cắc, 20 có, 10 có, 5 có. Anh trưởng toán đồ ra bàn và tự tôi bắt đầu kiêm diêm. Chúng tôi xếp từng loại ra riêng và kiêm diêm, chúng tôi được 5090 đồng, và một số gạo quần áo, cũng khá đầy chứ. Sau đó tôi ra lấy xe, cảm tưởng của tôi là mệt nhưng vui. TRÍ DŨNG

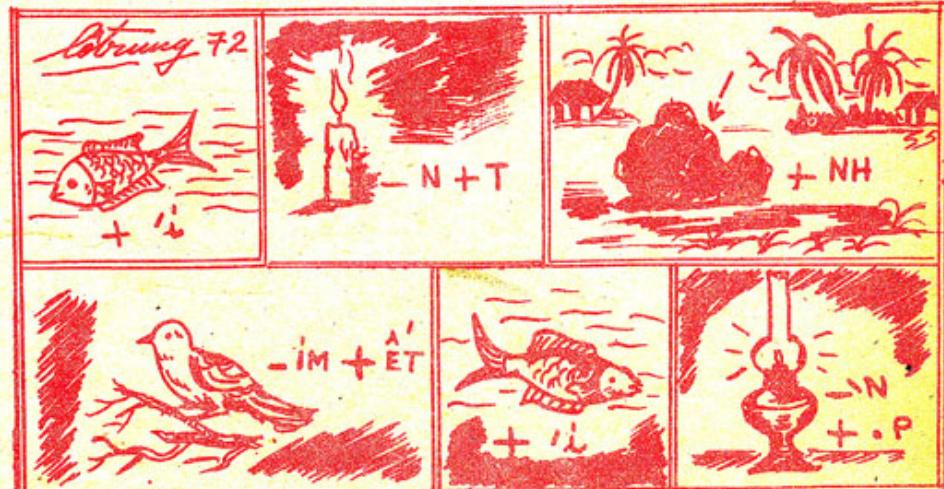
BÁY ĐIỂM SAI

Hai hình vẽ dưới đây có vẻ giống hệt nhau nhưng thật ra nếu tìm kỹ sẽ thấy trong đó có 7 diêm khác nhau. Vậy bạn hãy tìm xem đó là những diêm nào?

(Xem trả lời trang 22)

Đây là một câu tục ngữ, các bạn đọc lên sẽ rõ

LÊ TRUNG (Biên Hòa)

(Xem trả lời trang 26)

thieu nhi/I3

TA BIẾT GÌ VỀ

MAU?

— TRẦN THỊ NGỌC LANG —

Máu là dung dịch nuôi dưỡng cơ thể, chu lưu trong động mạch, mao quản và tĩnh mạch. Máu được coi là thuần nhất, tối cần và đảm nhiệm vô số phận sự trong cơ thể. Xưa kia, với Hippocrate và Aristote, người ta tin rằng chỉ có tĩnh mạch chứa máu, và họ đã khảo nghiệm bằng cách mổ xác thú vật. (Ngày nay, chúng ta biết rằng sau khi sinh vật chết thì động mạch trống rỗng).

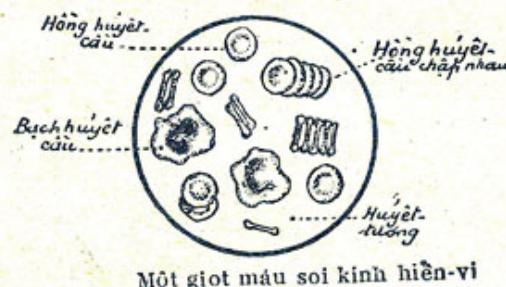
Mãi tới năm 1628, y sĩ Harvey, người Anh mới khám phá ra sự chu lưu của máu và mô tả được sự tuần hoàn.

Khoảng một thế kỷ sau, Vaucauson, nhà sáng chế lừng danh về các máy móc thông thường và tự động, đã kiến tạo một người máy để thực hiện một cuộc «giải phẫu sống động», các mạch máu làm bằng cao su trong và đe hờ đe có thể quan sát dễ dàng sự lưu thông của máu.

Màu máu thay đổi dần, từ màu đỏ tươi khi chứa dưỡng khí (oxy) sang đỏ đậm, gần như màu nâu khi chứa thán khí (carbonic) do các cơ quan thải ra.

Người ta có thể phân tích máu thành một phần lỏng gọi là *huyết tương* và một phần đặc chứa vô số tế bào gồm những viền dẹp màu đỏ gọi là *hồng huyết cầu* và những viền dẹp màu trắng gọi là *bạch huyết cầu*. Ta có thể quan sát dễ dàng bằng cách dùng kim đâm nhẹ vào đầu ngón tay, hứng lấy một giọt máu, đe giữa hai mảnh kính rất mỏng. Dùng kính hiển vi soi, ta sẽ thấy những tế bào nhỏ bơi trong huyết tương :

a). Phần lớn những tế bào này có hình dáng một cái đĩa nhỏ, màu vàng lợt, hai mặt lõm. Chúng hợp thành từng nhóm giống như một chồng bạc cắc hay là rải rác khắp nơi. Đó là *hồng huyết cầu*.

Một giọt máu soi kính hiển vi

b.) Xen lẩn giữa hồng huyết cầu là *bạch huyết cầu*. Số lượng rất ít so với hồng huyết cầu. Bạch huyết cầu không có một hình dáng nhất định, và đó là một loại tế bào không có màng bao bọc. Nó chỉ gồm một nhân, bao quanh là *nguyên sinh chất* dò dò, nó có thể tạo ra những chân già đe một mặt có thể len qua thành mạch máu nhờ tính xuyên mạch. (hình b) mặt khác, có thể nhập vào các cơ quan, & đây chúng có tên là những tế bào «di trú».

c.) Người ta cũng có thể quan sát thấy những tế bào nhỏ hình cầu, không nhân. Chúng rất nhầy, nhớt nên thường dính lại từng nhóm. Đó là *tiêu huyết cầu*, rất mau hư khi ra khỏi mạch máu.

Mỗi loại tế bào trên, có một chức vụ riêng biệt rõ ràng.

Hồng huyết cầu có khoảng năm triệu trong mỗi mm³ máu giữ phận sự di tài dưỡng khí từ phổi đến các cơ quan, bộ phận và đưa thán khí từ các bộ phận, cơ quan đến phổi đe thải ra ngoài bằng đường hô hấp.

Bạch huyết cầu có phận sự phòng thủ, chống lại sự xâm nhập của vi trùng nhờ tính thực bào. Ngay khi vi trùng hiện diện ở một nơi nào trong cơ thể, lập tức bạch huyết cầu huy động một lực lượng hùng hậu

xông lại tấn công kè xâm nhập bất hợp pháp này bằng cách bao quanh vi trùng và tiêu hóa chúng (hình a). Một đôi khi trận chiến kéo dài, Bạch huyết cầu không đủ sức tiêu diệt, vi trùng tiết ra độc tố giết chết bạch huyết cầu, xác bạch huyết cầu và vi khuẩn tạo thành mủ, mủ này theo máu lan tràn khắp cơ thể gây nên sự nhiễm trùng toàn diện. Có từ 6.000 đến 8.000 bạch huyết cầu trong mỗi mm³ máu. Trong nhiều trường hợp, Bạch huyết cầu phát triển bất thường, làm hại Hồng huyết cầu gây nên *bệnh bạch huyết*.

Tiêu huyết cầu có một chức vụ tối quan trọng trong việc làm *đồng huyết*. Trong một ly khối (mm³) máu có khoảng 300.000 tiêu huyết cầu.

Trọng lượng máu chiếm 1/12 trọng lượng thân thể, nghĩa là một người trưởng thành có hơn 4 lit máu.

Huyết tương (chiếm 55% trọng lượng) gồm :

A.— *Nước* Một lit huyết tương có 900% nước

b.— *Muối khoáng* : quan trọng nhất là Clorua Sodium 72,2%

c.— *Chất hữu cơ* : là sản phẩm của sự tiêu hóa, quan trọng nhất là chất Fibrinogène, mà dưới tác dụng

của chất thrombine và khí oxy trong không khí, cùng với sự trợ lực của tiêu huyết cầu, sẽ làm thành một màng sợi khả dĩ bịt kín vết thương, trong trường hợp vết thương không phải do mạch máu lớn bị rách. Đó là *sự đóng huyết*.

Những người bị chứng *huyết hữu* (đây là một chứng bệnh di truyền) máu đóng rất chậm, do đó một vết thương nhẹ cũng trở thành trầm trọng.

Máu (gồm huyết cầu và huyết tương) được đổi mới liên tục. Hồng huyết cầu sống được khoảng 45 ngày trong khi bạch huyết cầu và tiêu huyết cầu chỉ sống khoảng 3 đến 4 ngày.

Sự khát nước giúp cho máu phục hồi màu chóng những phần tử đã bị mất mát để luôn luôn có một lượng nhất định.

Hồng huyết cầu do *tủy xương* dài tạo thành và bị tiêu hủy trong *lá lách* và *gan*.

Lá lách là nơi chứa nhiều máu. Trong trường hợp khẩn cấp, chẳng hạn trong khi người ta ráng sức, lá lách đưa vào hệ thống tuần hoàn một phần máu nó giữ.

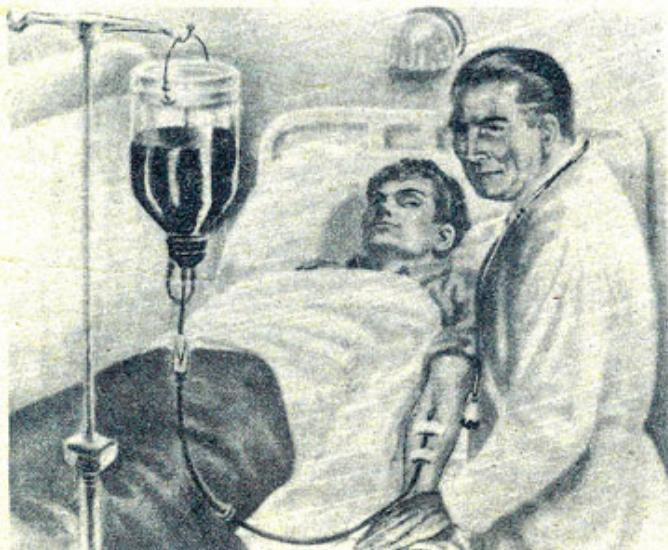
Khi có vết thương nặng, cần làm máu ngưng chảy và cần hoặc tiếp nước biển, hoặc sang máu vào cơ thể.

Nhưng không phải có thể sang bất cứ loại máu nào, vì nếu máu sang không thích hợp, bệnh nhân có thể bị chứng *ngưng tập* nghĩa là các hồng huyết cầu của người nhận bị định lại thành từng đám, bí mạch máu, làm người bịt chết.

Máu người ta được phân thành nhiều loại. Điều tối ư quan trọng là ai nay phải biết loại máu của mình. Nếu một ngày gần đây người ta ghi loại máu vào kiểm tra (thẻ căn cước) thì mỗi khi gặp tai nạn mọi người sẽ có thể được sang máu tức thì. Như vậy sẽ cứu thêm được nhiều người vì khi không biết loại máu bắt buộc người ta phải định loại máu của bệnh nhân trước khi sang máu. Điều ấy gây chậm trễ có khi cứu chữa không kịp.

Hiện nay người ta đã tìm ra cách lưu trữ máu hay huyết tương trong một thời gian lâu dài. Hầu hết các bệnh viện đều có ngân hàng máu giúp người ta có sẵn khi cần.

Ông Claude Bernard nói rằng máu là yếu tố trung gian môi giới giữa nội và ngoại tạng. Máu thẩm nhập tới những phần cực nhỏ của cơ thể. Chích vào chỗ nào trong cơ thể cũng thấy máu. Điều đó cho ta thấy rằng có những mao quản nhỏ li li mà đường kính chỉ vừa đủ để hồng quyết cầu len qua. Các mao quản đó dày đặc khắp cơ thể.

CHÂN DUNG CHỊ HẰNG

Dưới đây là vài con số liên hệ tới chị Nguyệt :

Đường kính : 3.476 km

Tỉ trọng : 3,34 tức bằng 6/10 tỉ trọng của địa cầu (5,52)

Thể tích : 22.010.000.000 km³

Diện tích : 37.800.000 km²

Nhiệt độ : Ban ngày (trên trăng) 130°C tại những vùng có ánh sáng mặt trời và 50°C dưới không độ trong bóng. Ban đêm (đêm trăng) 175°C dưới không độ.

Trọng lực : 6 lần nhẹ hơn dưới địa cầu 1 kg chỉ còn có 166 g. trên mặt trăng.

Một tháng : Mặt trăng (còn gọi là tháng Âm lịch) 29 ngày 22 giờ 44 phút 2 giây 8/10

Một ngày : Trên trăng : từ lúc mặt trời mọc đến lặn bằng 14 ngày dưới địa cầu.

Khoảng cách với trái đất :

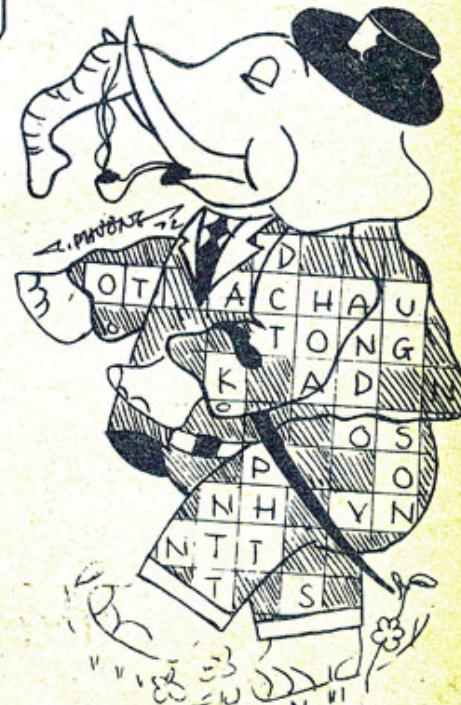
384.400 km (trung bình)

363.680 km (cận địa điểm)

421.690 km (cực địa điểm)

HOÀNG VĂN HIÊN (sưu tầm)
Đà Nẵng

Giải đáp Ô Chù :

Vườn hồng

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

MỘT NGÀY

• VŨ-THỊ-BẠCH-YÊN

Buổi sáng :

Em thức dậy khi ánh hồng lấp ánh trên kính cửa, và ríu rít trên hành cao, đàn chim sẻ đang hót vang trong buổi bình minh. Có phải chim đang muốn chúc cho em một ngày tốt lành đấy không ..

Vui vẻ em đếm bước đến trường. Ánh nắng giăng tơ vàng, trên ngàn cây cỏ, vạn vật đều rạng rỡ như lòng em đang hồn hở vui tươi.

Thầy giáo chúng em giảng bài trên bàng. Tiếng thầy thật thanh thoát. Bài hôm nay khó ghê đi, nhưng tất cả chúng em đều cố gắng im lặng nghe giảng. Hết giờ thầy mỉm cười bước ra khỏi lớp. Thầy thầy đáng kính, nột nụ cười hài lòng của thầy đã đủ là phần thưởng cho sự cố gắng chăm

chú của chúng con mấy giờ qua.

Buổi trưa :

Con đường dẫn về nhà em ngập tràn hoa nắng. Trong ánh nắng chói chang buổi trưa, màu đỏ hoa phượng như rực rỡ thêm lên. Phượng nở hoa rồi, buồn ghê di thôi. Em sắp phải xa thầy xa bạn, xa mái trường mà ở đó em đã mến yêu và đã được yêu mến.

Cả gia đình em đã quây quần bên mâm cơm đợi em về. Nụ cười hiền dịu của mẹ, ánh mắt bao dung của ba làm em quên hết bao mệt nhọc. Ba mẹ ơi, con biết lấy lời gì đây để nói cho hết lòng yêu thương chan chứa của ba mẹ dành cho con, và con biết dùng lời nào để diễn tả niềm tin yêu của con nơi ba mẹ... Ba mẹ ơi, con chỉ biết nói «Con yêu ba mẹ nhất đời».

Buổi chiều :

Em xuống bếp phụ mẹ làm cơm.. Lung linh qua ánh lửa hồng, em thoáng thấy trên gương mặt dịu dàng của mẹ, những nếp nhăn đã bắt đầu xuất hiện. Mẹ yêu quý, hình ảnh ấy làm con xúc động. Mẹ đã tận tụy hy sinh cho ba và chúng con nhiều quá. Xin mẹ hãy lên nghỉ ngơi, con gái mẹ sẽ vui vẻ tinh nguyện thay mẹ làm cơm cho ba và cho các em con.

... Ba từ sờ vè. Nụ cười tươi vui trên môi ba vẫn chưa thề xóa hết nét mệt nhọc trên gương mặt cương nghị của ba.

Thưa ba kính yêu, đè đèn bù trong muôn một tình thương yêu của ba đối với chúng con, con gái của ba có làm được gì đâu, ngoài tấm lòng chân thành yêu kính và thành khẩn nguyện cầu cho ba được sống lâu muôn tuồi.

Buổi tối :

Học bài xong, em ra ghế ngồi xem báo... Em xúc động biết bao nhiêu trước những tấm gương hy sinh anh dũng, những cực khổ gian nan của các chiến sĩ ngoài tiền tuyến và những tang thương của người dân lành vùng lửa đạn.

Lạy Thượng đế, xin anh hồn của những người đã nằm xuống hãy phù hộ cho sự yên bình của những người còn lại...

BÔNG HỒNG CHO GIA ĐÌNH

GIA ĐÌNH niềm thương yêu

TÔI yêu gia đình với người ÔNG hiền khà kính. Từng đêm thanh đưa cháu vào thế giới mộng mơ êm đẹp của chuyện thần thoại Ba Tư, cõi tích Trung Hoa, đầy huyền ảo với hoàng tử giàu đẹp, công chúa ngủ trong rừng, những chú lùn tinh quái, bầy tiên nữ nhiệm mầu... nhiều lắm... tiếp nối... dài...

Râu tóc của năm tháng chất chồng với cánh dời chán nản, ông tim vui trong mắt long lanh sức sống hy vọng cháu, rượu say thơ sang sảng giọng ngâm, hoa thơm cỏ quý đẽ từng buổi thăm nom chăm sóc. Dáng thanh tao gãy trúc, áo trắng tạo hình bóng đạo sĩ huyền hoặc.

Tôi yêu gia đình với người CHA hiền nhoc nhẫn tần tảo, mảnh thân gầy tranh dấu nắng con thơ. Ngày qua ngày, nhoc nhẫn vương vắn khò sầu hiền hiện giòng mồ hôi hòa suối mắt.

Đêm từng đêm lo lắng tim phương làm lụng nuôi dàn con thơ ngày với

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

tay ngắn chưa dẽ du tuổi đời, mắt nai tròn nhìn đời không thấy.

Khô nhọc mang cơm ngon, cho vợ con đầy đủ nhu cầu. Tim hạnh phúc trong người thân hạnh phúc.

Tôi yêu gia đình với người MẸ dịu hiền ngày tháng dấu yêu đưa tình thương chăm sóc, dạy dỗ con thơ. Tâm thâm tình mãi hoài hiền hiền. Nghĩa mẹ bao la Thái Bình trong vắt và bếp tranh thi khói lam chiều lên tầng mây cao vời. Những cùa thơm vật lạ, đem « cơm lành canh ngọt » cho chồng con. Dẽ mẹ vui thỏa nụ cười.

Chăm sóc con yêu với áo đẹp thức ngon. Tay tiên di thoắt mũi kim mang lành ấm áp ủ da thịt người thân. « Lặn lội thân cõ » giúp chồng tạo phương tiện sinh sống, đưa tám thân liều yếu hy sinh tim hạnh phúc,

Lòng nở hoa nhìn con vui sướng trong tiếng hát tuyệt vời đưa hồn mẹ du dương hay nhìn con thiếp giác ngủ nồng nàn môi cười thăm và khóc cực lo âu nhìn con đau ốm, săn sóc từng chén thuốc, mũi tiêm trong ánh đèn vàng vọt soi trắng nấm canh.

Dạy dỗ con ăn mặc, đi đứng, xử thế, mong con ngoan đẹp, mặt mẹ hiền.

Tôi yêu gia đình với người CHỊ thùy mị. Dáng tiên mờ hiện đưa thân lấp lánh thương yêu. Tay ngà ngọc vuốt ve tóc em thắt nơ hồng chị tặng.

Bước chân tiên đưa đón em lối đẹp tới trường, lắng nghe vui chuyện ở trường vàn vơ em kè. Tay cầm sách cho em, em tung tăng cánh bướm xinh nhìn xe chạy dệt tranh linh động. Đêm tối mang kiến thức chỉ bảo em, soi tỏ ủ mê đường học vấn.

Tôi yêu gia đình với EM đại thơ ngây. Đem an ủi cho gia đình êm ấm. Đưa tay mâm mâm ôm trọn tình hoa của tình thân gia đình, dù người thân vào Thiên Đàng ngà ngọc với trí óc vô tư nhìn đời ánh hồng rạng rỡ. Gót chân hồng thà nhẹ

lối rộng có tình thương, săn sóc của cha mẹ, anh chị. Tim vui trong thế giới trẻ thơ với trò chơi hàng chợ, búp bê. Nét sầu thương không thoảng chút mơ hồ.

Tôi yêu gia đình với mái tranh nghèo ôm ấp tình thương của « những trái tim vàng ». Dáng xinh

xinh bóng dừa soi rộng, cao vút ngọn cau dè đêm về che bóng trăng thơ mộng.

Mái tranh ôm ấp tình thương, cả tình yêu gia đình của tôi muôn nói nhiều .. mãi... mãi... tuyệt vời...

NGUYỄN ĐÌNH DIỄN
Don Bosco Thủ Đức

Nhân dịp nghỉ hè, các tay ngọc chui vào bếp hồng ghê quá, nên thư hồi mèo vặt trong bếp gửi về chị như đàn bướm bay. Vậy chị trả lời chung trong bài này, em nào cũng coi như chị D.P.K. đang trả lời chính mình, cho vui nhé.

Chị D.P.K.

● **Luộc gà:** Gà làm sạch sẽ xong, cho vào soong đồ ngập nước, cho vô 1 muỗng canh muối, 1 củ hành đập dập, 1 miếng gừng đập dập. Bắc lên bếp đun sôi hót bọt cho kỹ để bọt khỏi bám vào gà. Gà Mỹ thì chỉ sôi lên 10 phút là chín. Gà ta luộc lâu hơn. Gà trống ta lại lâu hơn nữa, có khi cả giờ. Còn loại gà ngoại hạng, đã trưởng dương trên 3 năm (còn gọi là gà đã đi dự Thể Vận Hội) thì luộc cỡ 3 giờ đã có thể nhai được, nếu các em có bộ răng khỏe. Gà chín, các em vớt ra liền. Xong em dùng mồ nước hoặc dầu ăn quết đều một lượt khắp con gà (nếu được mồ gà thì ngon hơn). Gà đang nóng, bốc hơi, nếu không thoa mồ sẽ bị khô, lớp da sẽ hóa thành nâu nâu trông rất mất ngon. Nay có mồ bao bọc, gà sẽ giữ được vẻ vàng ngày lồng lánh mờ coi rất đẹp, mà ăn lại còn ngon hơn cơ đấy.

● Món ăn lõi tay nem mặn quá, em cắt lấy mấy miếng khoai tây

mỏng mỏng bò vô, đẽ một lát khoai sẽ hút bớt chất mặn, em vớt miếng khoai ra bò đi là hết lo bị rãy.

● Món thịt bò xào rất cần yếu tố kỹ thuật. Ba má dẫn đi ăn trong tiệm Tầu thì sao nó mềm thế. Các em thử làm như thế này coi nghe. Mua thịt phải là thịt phi lê, thịt bít tết (bảo người bán họ cắt cho chỗ đó) đem về thái mỏng (nhớ thái ngang thớ thịt) ướp với 1 muỗng dầu ăn hoặc mồ nước (điều này rất cần vì chất mồ, dầu sẽ thấm vào làm dãn thớ thịt, thịt sẽ mềm) và 1 chút tầu vị yêu cho đậm đà và 1 chút bột nồng. Chừng 1 giờ sau hãy xào. Khi xào phải có lửa thật to. Chờ mồ sôi già đậm bò vô mấy nhánh tỏi. Tôi vàng vớt bò ra. Đồ thịt vô dùng bàn sản đảo lên cho xém vàng. Nhắc ra liền. Múc ra tô đẽ riêng. Dù xào chung với rau gì, các em cũng chỉ chắt nước thịt bò vô thôi. Còn thịt bò thì chỉ khi nào món rau mà em định xào chung với thịt bò (thí dụ cải lán, cải bẹ trắng, cải xanh, bông cải v.v...) đã chín và đã nêm vừa rồi, em nhắc ra ngoài rồi mới đảo thịt bò vô. Như thế thịt bò sẽ mềm rực, không dai. Chứ thịt bò mà em xào hơi kỹ nó sẽ dai nhẳng, chỉ còn cách hầm nhừ thì mới giải tỏa được nỗi đau khổ cho hai hàm răng thôi các em.

Chú ý: Mọi khi chỉ các món, chị có ghi cân lượng cần thận. Nhưng kỳ này chỉ là đại cương, nên không ghi rõ ràng. Các em sẽ liệu mà giàm. Bài này mục đích đẽ các em lưu ý đến mây yếu tố kỹ thuật chung mà thôi các em nhé.

bướm TRONG VƯƠN

Thư Cho Mẹ

(Kinh trao hiền mẫu)

*Đã lâu lắm con không về thăm mẹ
Chắc mẹ buồn và trách đứa con thơ
Khi chiều buông bên hiên vắng đợi chờ*

*Mẹ trông ngóng đứa con nơi trọ học
Đôi mi gầy, chắc mẹ già đã khóc
Vì đứa con sao lâu lắm chưa về
Hiền mẫu ơi! Dù cách biệt sơn khẽ
Con vẫn nhớ nơi quê nhà có mẹ
Đừng trách con. Mẹ ơi! Con nói khẽ
Bận học bài kỳ thi tới rồi đây
Nên không về — Con viết lá thư này
Đề mẹ biết, mẹ an lòng — mẹ nhé
Con sẽ gắng học hành đền ơn mẹ
Và ngày sau mong được chút hiền vinh
Ngày trở về rạng rỡ ánh bình minh.
Chắc mẹ sẽ khóc trong niềm sung sướng*

ĐÀNG LINH
(Khung Trời Diễm Phồ)

HẠ SẦU

Em bước đi chơi với
Trên xác Phượng rơi rơi
Chợt thấy buồn khe khẽ
Khi Hạ về nơi nơi
Sân trường người lè tè
Mưa Hạ bay nhẹ nhẹ
Làm tim em giá băng
Và lệ tuôn len lén

NGUYỄN ĐÌNH DIỄN
(Don Bosco Thủ Đức)

LỜI CHO THẦY

(Kinh dâng thầy Nguyễn Hữu Nhựt
G.S.T.H. Hoàng Diệu Ba Xuyên)

Đêm buồn cô tịch chẳng áng mây
Con bỗng ưu tư nhớ đến thầy
Nhớ lời thầy dạy nghe êm dịu
Nhớ kỷ niệm xưa buồi học đầu
Công thầy dạy dỗ con khắc sâu
Nguyễn nhớ ngàn năm chẳng phai
mẫu

Âm thanh học tập ôi vui vẻ
Nhưng giờ còn lại những gì đâu?
Đầu năm thầy dạy con làm thơ
Về tuổi học trò lầm mộng mơ
Trầm ngâm cần bút con suy nghĩ
Con sẽ làm thơ buồi biệt ly
Chùa hạ lại về đó thầy ơi
Ve sầu rả rích phượng rơi rơi
Hạ về con phải xa thầy mãi
Ôi buồn ly biệt! Cách dời nơi
Lời cuối của con gửi đến thầy
Tâm lòng chân thật, giữ nơi đây
Xin thầy hãy nhớ con, thầy nhé
Con mãi ngàn năm khắc ơn thầy

TRẦN THANH UYÊN
(Ba Xuyên)

HÈ SANG

*Gió Hè nồng nồng hôn lên tóc em.
Mây trời trôi muôn giải êm đềm
Em muốn hát lên bao bài ca thần thánh
Nèo mộng, chân ngà đi trên lối xanh
Chiếc lá buồn hơn trong đêm ngày
Mùa hạ bấy chừ... sao đến nhanh
Cành hoa đỏ thắm, giờ chớm nụ...
Nở, rụng làm sao thi sĩ (hè sang)
Quyện tập hồng, bạn thân trao nhau
Ghi chép vào đây, lưu dấu từng người
Âu yếm tô thêm vòng kỷ niệm
Nét chữ trăng tròn... hình như khung*

TT PHƯƠNG ĐÀI
Thi văn măng non

EM TÔI

*Em tôi tuổi chớm mười hai
Tóc huyền buông xõa bờ vai gầy gầy
Khuôn mặt bầu bĩnh hây hây
Hồng lên đôi má em cài... nụm duyên
Hồn nhiên đôi mắt đèn huyền
Mắt nai ngọt ngác còn nguyễn dại khờ
Khi cười rộn vẹn tuổi thơ
Với hàm răng trắng, với bờ môi xinh*

Em tôi duyên dáng riêng mình
Bước chân còn dấu chim xanh bốn
mùa ..

Em là con gái học trò.
Bạn bè, sách vở bấy giờ dấu yêu
Bình minh rực ánh tơ diều
Em cùng chúng bạn chăm chịu đến
trường
Buồi trưa nắng gắt con đường
Học chiều, em vẫn thường thường
siêng năng

Em tôi thì rất hiền ngoan!
Nhưng mà tâm tính đã mang dỗi hờn
Mỗi chút là giận... mơ mơn!
Đến chừng vừa ý mới hờn.. ha! ha!
Mẹ yêu em nhất trong nhà
Vì em giống mẹ nết na dịu dàng
Ba yêu em học siêng năng
Tháng nào chót lầm cung hàng thứ ba
Riêng tôi độc nhất, một là:
Chỉ yêu tâm tính em ta... dỗi hờn

LÊ TRUNG
(Biên Hòa)

NGHE LÒNG LƯƠNG LỰ

Phượng hồng trại đầy sân
Thế là mùa Hè đến
Thụy nghe lòng luyến mến
Nhớ chúng bạn cùng trường
Phượng hồng trại đầy sân
Nhớ đồng quê mênh mông
Có cò bay thẳng cánh
Thụy nhớ cánh diều hồng
Phượng hồng trại đầy sân
Chợt nghe lòng lưỡng lự
Thương mến về ruộng đồng
Xót xa ngày chia tay
Phượng hồng trại đầy sân
Xót xa ngày chia tay
Đầu chỉ là ba tháng
Lòng ngỡ thế kỷ dài
Phượng hồng trại đầy sân
Nhiều đêm lòng thao thức
Khi vui đến vô cực
Khi buồn đến thiên thu
Phượng hồng trại đầy sân
Về quê thăm đồng nội
Hay bối biền tâm mát
Nhưng còn sầu chia tay?

HỒNG THỦY
(Thi văn đoàn Lạc Hồng)

KHÚC BUỒN ĐẦU HẠ

NGÔ THỊ THANH KHUÊ
CHO NGÔI TRƯỜNG
THÂN ÁI

— Ôi! Mái trường yêu dấu! Mái trường mang nhiều kỷ niệm nhất của dời em. Ngôi trường có khoảng sân rộng bao la, này chỗ đè xe, này chỗ có hàng cây Phượng vĩ mà em vẫn cùng bạn ra ngồi dưới gốc cây nói chuyện vui đùa.

Phượng bây chừ đang trồ hoa nhiều ghê. Những cánh hoa Phượng đỏ tía một khung trời. Mỗi ngày, bắc nắng quái trái vàng chen nhau ngập trên đường dẫn em tới trường. Đề em nghe thoáng động, bồi hồi khi nhìn xác hoa Phượng rơi và em sẽ nhặt lên ép vào trong sách cùng những cách hoa Điệp màu vàng úa.

Khi vào lớp em sẽ gặp mặt bạn, nhìn thấy bạn và nói chuyện cùng bạn. Chỗ em ngồi ở đây, bên cạnh cửa sổ, bắc gió vẫn thường lùa vào trong tóc, cho tà áo tung bay và bắc mưa, vẫn làm em hực minh vì áo dài em phải bị lấm tẩm những cánh... hoa mưa.

Trong phòng học thật ấm cúng, có bạn ngồi cạnh, cùng chơi, cùng học. Em sẽ ngược nhìn lên, tấm bảng đen với những nét chữ, cái bàn và ghế để giáo sư ngồi. Em sợ lắm khi thầy mắng những lúc em mơ mộng vẫn vơ. Ngôi gác cửa sổ cũng thích mà cũng ghét ghê. Thích vì nắng vẫn trãi trên triền tóc xanh, ưa vì bắc gió thì thầm bên tai nhưng ghét vì nó cứ bắt em phải nhìn ra, phải chia tri quên nghe lời thầy giảng...

Chao ôi! Ngôi trường và lớp học nhỏ, em sẽ không quên đâu từng kỷ niệm dù nhỏ nhặt.

CHO THẦY VÀ BÈ BẠN

Mỗi năm học là mỗi lần phải gặp những ông thầy khó tính, nghiêm khắc đáo đè.

Thầy Việt văn dạy cao lâm, đại học cơ mà. Bởi vậy vào dạy lớp này có vẻ «cao đẳng» ghê.

Thầy toàn cho những bài thật khó. Mà lại «kẹo» diêm quá trời.

SÁNG TÁC CỦA CÁC EM

muôn hòngh nghìn tía

Nhưng học trò lại thích cơ, thầy hay kè chuyện vui và chì phạt khi lớp nói chuyện hơi nhiều.

Thầy Anh văn, Hình học, Đại số, Lý Hóa cũng vui tính. Học trò thường sợ toán, sợ luôn cả thầy toán. Em tưởng rằng thầy cũng khô khan như môn toán ai ngờ mấy thầy ấy cũng «thi sĩ» chi lạ.

Còn thầy Vạn vật, Công dân, Nhạc... nghiêm chi lạ. Hơi một tí là trừ điềm, cho zérô hà. Bởi vậy học trò ngán ghê. Có ghét trong năm nhưng khi hè đến lại thấy tiếc nuối. Lúc đó mới thấy thương thầy vì đã khô công dạy bảo, giáo dục cho học trò nên người.

Với bạn bè, em nghe buồn dâng lên ngập lối. Nhớ Loan, Bình, Nguyệt, Nga..., nhất là chị Tuyết, chị Giang. Góm chỉ có hai chị là lớn nhất trong lớp, đồng thời cũng học giỏi nữa. Hai chị em thấy thương ghê. Đang học nửa chừng, chị Giang nghỉ và em nghe chị Tuyết bảo chị Giang... «sang sông». Ghê nhỉ?

Chị Giang đi không một lời già từ đè em nghe nuối tiếc và không còn gặp lại nữa. Buồn mất chị đè chừ lại ngòn ngang những nỗi quát quay trong ngày tháng cuối... Hè đến rồi, chóng ghê...

Em nhớ những ngày đầu làm quen chị và những buổi học, hai chị đến rủ em đi chung. Em hay giận đè hai chị phải đến ô mai, đè nhỏ Loan ghen ghét em và cũng bắt chước tính của em, giận hai chị về 2 chị không «hối lộ» ô mai cho con nhỏ...

Em nhớ tính con Vân hay nhè, không nhè hai chị bao giờ, bạn bè chọc một tí là giận là khóc hà, ghét

ghê, và lại còn hay nhõng nhẽo hai chị nữa, quá trời nhỉ?

Em nhớ tính tinh tảng dứa bạn một. Nhớ Đào mang tiếng điệu, như bà cụ non ấy. Nhớ Thu như Poupée vậy, trẻ con làm cơ. Và nhớ nhất những lúc cả bọn cùng ăn vụng trong lớp đè thầy bắt gặp và bị quỳ cung cả dám. Nhớ Phương ấy lúc nào phải có gói muối ớt trong học bàn, nhớ Liên có vài quả xoài hay cóc đè cả bọn cùng ăn. Tụi bây nhớ không nhỉ? Vui ghê...

N.H. Tiểu thư

Và giờ này đây, bao nhiêu quyền Lưu Bút mình trao nhau. Những tấm hình xinh xinh tặng cho nhau làm kỷ niệm. Ảnh nhỏ Đào trông già dặn như bà lão vậy. Hình con Nga thật ngây thơ. Mắt nó to, đen láy. Tụi bạn cứ gọi là Nga mắt bi hay mắt nai ấy. Hay chi lạ.

Trong bọn có mỗi nhỏ Hòa là hay... thơ thần... thần thơ. «Hắn» hay mơ mộng lâm cơ. Nhớ Vân hay chọc là thi sôi đang tìm văn thơ, người thơ hay mơ mộng.

Cả bọn còn trêu «hắn» bằng cách ngâm nga mấy câu thơ mà nhỏ ta chép Lưu Bút cho con nhà Đào:

« Mì ơi ạ : Ngoài kia Phượng
dang nở

Tiếng Ve kêu báo hiệu hè lại
sang
Buồn quá thôi, viết cho mì vài
hàng
Làm kỷ niệm, mì đừng quên ta
nhé !... »

Còn gần ở bạn bè là vui chơi,
ngày cuối cùng đè rồi mới thấy buồn
chia xa. Thầy thương học trò lâm cơ.
Cho chơi ngày cuối cùng đè chia tay
nhau. Học trò cho nhau, tặng nhau
những gì cần thiết, gửi cho nhau
từng nét chín, từng khuôn mặt.

Ngày cuối cùng đè cho em nghe
sầu, buồn vu vơ khi nghe nhỏ. Vẫn
cất tiếng hát :

« Cung đàn nào thương băng tiếng
ve sầu, còn gì buồn hai lứa đôi lứa
nhau... »

Ôi ! Sao lớp nhạc buồn ghê là.
Đề khi nghe tiếng chuông reo báo
hiệu giờ ra về, em không can đảm
nghe lời chúc của bạn bè, em không
đủ lời đe nói với bạn, với thầy lần
cuối hay em không dám nói dám
nhìn ai hết...

Em về trên đường trại nắng. Ôi !
Một lần cuối cùng nhìn mái trường
yêu mến. Không biết em còn gặp lại
nữa không, có được còn ngồi trong
lớp với bạn, có thầy, có tiếng cười
vui nữa không ?...

NGÀY HÈ

Còn trong tuổi Thiếu Nhi
Ấu thơ chưa biết gì
Hè về vui mừng lắm
Chẳng ngập ngừng chia ly
Đường phố đi lang thang
Mặc cho tiếng ve than
Với hoa Phượng đỏ thắm
Tuổi nhỏ la hét vang
Rời một ngày không xa
Với bầu trời trưa hè
Nghe ngâm ngùi nuối tiếc
Tuổi đời đầy trong ta
Ngày thơ đã đi rồi
Nhìn lại thấy xa xôi
Nỗi buồn thêm lảng đọng
Như mây thu trong trời !... »

HBON
(Tháp Chàm)

thieu nhi / 20

TÌM HIỂU

TRIỀN LÂM CÁ VOI

Một chú cá voi nhỏ nặng 20 tấn
đã bị các ngư phủ bắt và đưa đi
triển lãm nguyên cá con ở các viện
bảo tàng trên thế giới. Vì thịt loài cá
này thường bị thối rữa 12 giờ sau
khi cá chết nên các nhà bác học đã
phải dùng 8000 lít dung dịch có chất
formol để thay thế cho 7000 lít
máu cá được rút hết ra nhằm mục
đích là giữ cho cá con cá được tươi
lâu trong nhiều năm nữa.

RÙA PHÁT TÍN HIỆU

Mọi người đều biết rằng một loại
lươn (Anguile) ở các sông châu Âu
thường ra tận giữa Đại tây Dương
đe đe trứng. Sau đó, lươn con nở
ra lại tìm về sinh sống ở dòng sông
cũ, nơi cha mẹ chúng đã từng sinh
trưởng.

Rùa biển cũng vậy. Nó thường
làm một cuộc hành trình hàng 1500km
đe tìm tới một địa điểm định sẵn
nhưng cho tới nay, các nhà sinh vật
học vẫn chưa tìm thấy được đoạn
đường của rùa di cảng như địa điểm
của chúng gặp nhau.

Các nhà bác học liền nghĩ cách
gắn một máy phát tín hiệu lên mình
rùa để tiện theo dõi và nay mai thế
nào người ta cũng khám phá ra địa
điểm bí mật của loài này.

CHIM BỒ CẦU TẤN CỘNG

Cũng như trong phim loài Hải
diều (The bird) của Alfred Hitchcock
một làng nhỏ tại Anh quốc tên là
Hugglescote đang bị loài chim bồ
câu (có tiếng là ưa hòa bình) tấn công
dữ dội. Đa số trẻ bị bồ câu xúm tới
nhò tóc. Một nhà điêu khắc học,
Edward Williams ở viện bảo tàng
Leicester đã nói : « Thật là lạ lùng !
Theo tôi, có lẽ chim bồ câu muốn
nhò tóc em về làm tò chăng ? »

NGUYỄN TRÍ HÙNG

CHUYỆN LẠ

Ngày mồng 4 tháng tư năm 1959
trong một cuộc bán đấu giá ở Chicago,
chiếc áo sơ mi dẫm máu của John
Dillinger, kẻ thù số một của dân
chúng Mỹ, đã bán được 3000 đô.
Người mua là kịch sĩ Matthews Loy-

NGHỀ CHẾ NƯỚC HOA

Trong các bạn Thiếu Nhi có bạn
nào có dịp đi Tây và viếng các nhà
máy làm nước hoa Molinard ở Gra-
sse các bạn sẽ lác mắt ngay.

Thí dụ các bạn sẽ thấy người ta
phải xài một tấn hoa nhài (từ 10 đến
12 triệu cái hoa hái tay về) mới lấy
được 1.500 gram nước hoa.

Về hoa hồng thì người ta phải
hái từ 5 đến 6 tấn mới rút được 1
lit nước hoa.

Và để chế ra một thứ nước thơm
người ta phải hợp hàng trăm mùi
thơm khác nhau bằng một cái ống
đầu nước lớn chứa đựng tới 6.000
thứ nước hoa khác nhau.

KIM TỰ THÁP

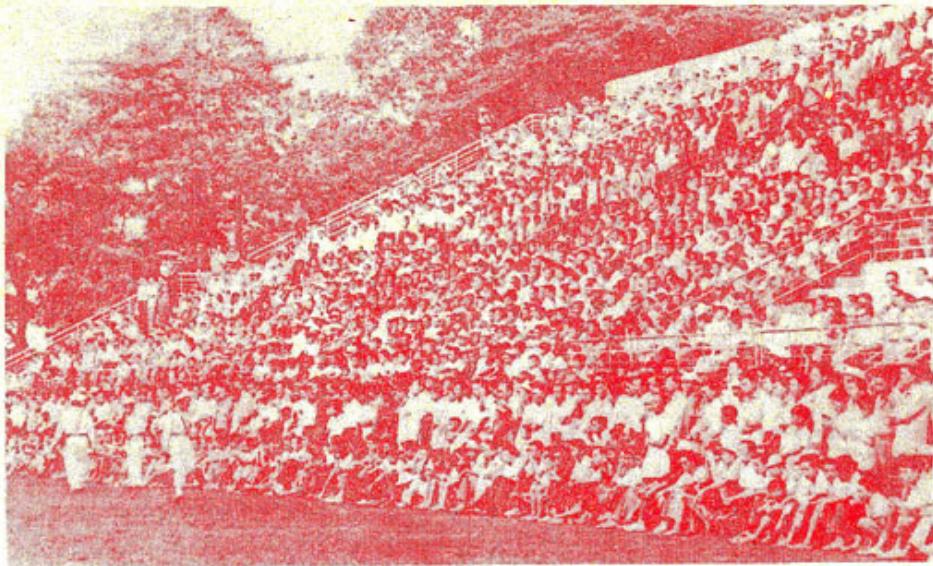
Tháp có dạng giống chữ « Kim »
của chữ Hán có đến gần 180 cái
nhưng cái lớn nhất và được coi như
là một kỳ quan vũ trụ là kim tự
tháp Chéops xây từ triều đại Pharaon
thứ IV (2580-2475 trước Thiên
Chúa) bè cao 137 mét, bè dài mỗi
bên 227 mét 30. Bè khối 2.521.000
thước khối đá. Theo sách của nhà
sử học Hy Lạp là Hérodote (484-425
trước J.C (Jesus Christ) thì có 100.
000 người phu cát phiên nhau ba
tháng một lần, xây dựng suốt 30
năm mới hoàn thành. Đó là ngôi mộ
của một vị vua Ai Cập (vua Chéops)

BẠN CÓ BIẾT

— Dân quê ở ven sông Pô bên Ý
quốc vừa bắt được 4 con nhái, dài
80 phân ngang 40 phân và cân nặng
từ 7 đến 8 kg mà thoát tiên ở trên
bờ họ tưởng là rùa.

— Hơn một ngàn năm trước
Thiên Chúa, Người Tàu đã biết lấy
khí thiên nhiên ở sâu tối 1.000 thước
và chở đi bằng những ống dẫn bằng
tre.

HÀI LY (sưu tầm)

CÁC EM LÀM KHÁN GIẢ BÓNG TRÒN

(tiếp và hết)

VẠN LÝ

TRONG SÂN.

Phần trên chỉ là câu chuyện vở cửa, đoạn dưới đây là chuyện trong sân của các em.

Đã từ lâu cái cảnh khán giả tràn vào sân có những phút cuối trận đã làm cho Tông Cuộc Túc Cầu nhức đầu. Nếu ở những trận tranh giải nội địa thi có phần tha thứ. Đằng này cả những trận quốc tế. Riêng đối với khán giả người lớn vô ý thức anh không nói đến e hẹp trang báo các em. Anh chỉ nói đến khán giả tí hon chúng ta thôi.

VỚI ĐẦU THỦ.

Trong các tuần báo thể thao như Thao Trường thường đề cập đến như bài « *Lời năn nỉ giáo huấn* » của chị Ngọc đã làm các anh hò thẹn cho Thiếu nhi Việt Nam ghê. Đã dành trong phút giây bồng bột, các em muốn ghi lấy thần tượng bằng đôi tay bé nhỏ để nói lên sự cảm kích của các em cho thỏa tình. Nhưng hành động đó trở ngại cho trận đấu, cũng như các thần tượng của các em. Thiếu gì cách, chẳng hạn như viết

thư, tìm đến nhà, trước, sau trận đấu, ngoài đường hoặc nơi nào thuận tiện. Anh tin rằng các anh ấy không phụ lòng các em đâu.

Khán giả cũng là ngọn lửa đê nung sôi nghệ thuật, hoặc là lò lửa của xô xát. Những lời khen chê không công bằng thường gây ra mặc cảm giữa các đấu thủ. Khán giả quanh sân thường là ủng hộ viên của một hội nào đó. Có khi là cảm tình viên của một vài cầu thủ của một hội kém nên sự ủng hộ đôi khi mù quáng và dù hội ủng hộ kém nghệ thuật hơn, khán giả vẫn muốn thắng để thỏa mãn. Điều này chúng ta thường thấy ở những địa phương giữa các hội tình, quận, xã với nhau. Khán giả là người trong địa phương đó luôn muốn hội nhà thắng. Điều phản nghệ thuật và kém lịch sự khi hội khách hoặc hội mình không tra ghi bàn thì không một tiếng cõi võ nào. Trong khi hội nhà cố ý chơi sai luật lại reo hò xúi bậy. Thái độ thiếu vô tư, kém nhã nhặn thường xảy ra mà phần đông là thiếu niên. Không cứ một địa phương trung lập, mà khán giả vô tư có trình

độ thường thức khác, các em hiều về bóng tròn cũng có cử chỉ thẳng thắn cao thượng, cầu thủ nào xuất sắc, hội nào hay cứ tán thưởng.

Thiên thời, trời tốt. Địa lợi đất thuận tiện, nhân hòa khán giả nhà. Đó là 3 yếu tố không kém phần quan trọng. Từ xứ nóng đến xứ lạnh ta đã thất lợi thứ nhất. Từ sân cỏ tốt đến sân khô cát nóng gò ghè, bất lợi thứ nhì. Khán giả thiếu vô tư là bất lợi thứ ba. Đôi bên đang giằng co ngang ngửa, phần thắng sẽ về phía được khán giả ủng hộ. Cầu thủ lên tinh thần, có những đường banh xuất thần, những bàn thắng ngoài sự tưởng tượng, đôi khi gây bất ngờ bằng cách đảo lộn tình thế.

Cầu thủ ác ý, thiếu lịch sự thường bị la chộ, nhưng nếu khán giả xui cầu thủ bên bị nồi cầu đê ăn miếng trả miếng sẽ gây ra náo loạn.

KHÁN GIẢ VÀ KHÁN GIẢ

Mới đây trong ngày giỗ tò Hùng Vương 23-4-72 tại Biên Hòa một xô xát giữa khán giả và khán giả đi đến nô súng náo loạn cả cầu trường, trận đấu chấm dứt khi chưa ngã ngũ.

Giữa khán giả sự khích bác lẫn nhau thường ít khi xảy ra. Tuy nhiên vì có sự cờ bạc hoặc khán giả là người thân của cầu thủ nên bênh vực và ẩn nấp. Điều này chúng ta nên tránh, có phê bình cầu thủ thì nên phê bình đề xây dựng, không ác ý. Khán giả là một nhà thường lâm nghệ thuật, một phê bình gia hay, kém tùy trình độ. Nhưng sự hàn học không nên có đối với cầu thủ hoặc trọng tài.

Quang cảnh hỗn loạn giữa cầu trưởng thường xảy ra bên Nam Mỹ, khán giả và khán giả, khán giả và cầu thủ, khán giả và trọng tài. Đôi khi giữa cầu thủ và trọng tài, cầu thủ và cầu thủ. Vì vậy đề ngăn cách giữa khán giả và cầu thủ các vận động trưởng Nam Mỹ thường có rãnh sân và rào sắt. Các em không bao giờ dựa vào đám đông đề lộ những cử chỉ khiêu khích thiếu lễ độ vì đó là một sự hèn.

KHÁN GIẢ VÀ TRỌNG TÀI

Khán giả như các em đã rõ, dự một phần quan trọng trong các cuộc thi đấu. Vì vậy quyền của khán giả về mặt tinh thần rất sâu xa. Khán giả nói chung rất nhiều thành phần, từ cậu bé lên năm đến cụ già 70 tuổi. Từ anh lao động đến nhà trí thức. Từ người dân đến ông quan. Tất cả đều phải biết ít nhiều về cuộc chơi, luật lệ, thắng thua, bị phạt v.v... Người được chú ý nhất là ông trọng tài và hai vị giám biên, (trừ các cuộc giao hữu ở những nơi thi đấu chỉ cần một vị trọng tài) sự thường phạt của ông trọng tài, đôi khi rất công minh và cũng đôi khi rất thiên vị. Sự thiên vị được đỗ lối cho sơ sót, tuy nhiên chúng ta cũng nên tha thứ vì một người phải kiểm soát cả 22 người trong một diện tích quá lớn. Thêm vào đó phải đòi hỏi một sức chịu đựng dẻo dai liên tục di chuyển, suy xét, tính toán và ôn lại luật lệ. Một vị trọng tài phải là một luật gia về bóng tròn, (trừ các quận tính). Sự ôn nhu của khán giả cũng tăng phần sáng suốt cho trọng tài. Không phải trọng tài là vua sân cỏ, chúng ta không quyền phản đối tuy nhiên phản đối ôn hòa và đúng đắn là một điều cần, nhưng chúng ta không nên ném đá, lon, đồ vật vào trọng tài cũng như cầu thủ.

thiếu nhi / 22

ĐỨC TÍNH CẦN PHẢI CÓ CỦA KHÁN GIẢ

Tóm lại một khán giả có trình độ cao, không hẳn là một cầu tướng, một trọng tài, một điều dắt. Khán giả thường thức được tất cả nghệ thuật điều khiển, đón đỡ của cá nhân, chiến pháp thích ứng, đội cầu ăn nhịp, công hay thủ giỏi, ghi bàn đẹp, bất ngờ đã khó. Còn đòi hỏi thêm một kiến thức về luật lệ của môn chơi nữa.

Các em phải đồng ý với anh có nhiều loại khán giả:

1) Khán giả ủng hộ viên của cá nhân, của hội.

2) Khán giả trung thành của môn thể thao.

3) Khán giả đặc biệt (chủ tọa, lê nghi v.v...)

4) Khán giả giải khuây.

Và cũng có thể chia ra như sau:

1) Khán giả có tiền (đi nhiên trừ những trận không mất tiền).

2) Khán giả coi «cợp».

3) Khán giả người lớn.

4) Khán giả tí hon.

Tuy nhiên các đức tính đòi hỏi của một khán giả phải có là:

1) *Hiểu biết về môn chơi, luật lệ và nghệ thuật.*

2) *Vô tư và thẳng thắn, gạt bỏ đầu óc địa phương.*

3) *Trầm tĩnh, ôn nhu.*

4) *Không khiêu khích và dựa vào số đông tấn công cầu thủ bằng mọi hình thức.*

5) *Không nên ấu đả với cầu thủ, trọng tài và cả khán giả.*

VĂN LÝ

TRẢ LỜI TRANH 7 ĐIỂM SAI

1) *Đi bay không có ăng ten.*

2) *Cửa số thứ 2 ở nhà lớn có 6 ô.*

3) *Thêm 1 nhà nhỏ ở cạnh ngôi nhà lớn.*

4) *Bậc thềm có thêm 1 trái tròn.*

5) *Để bồn hoa của hình dưới nhỏ hơn hình trên.*

6) *Nắp đĩa bay có thêm 1 vòng dai.*

7) *Người ở dưới ngoeo đầu.*

ÁNH NẮNG MẶT TRỜI

Mặt trời đã chiếu sáng trái đất hàng triệu năm rồi. Với ánh sáng và sức nóng triền miên ấy, người ta cố tìm tòi, khám phá ra những đặc tính và công dụng của nó.

Người ta nhận thấy rằng, cứ mỗi mẫu Anh đất (4.046 m²) thì nhận của mặt trời vào giữa trưa một năng lượng tương đương với 4.000 mã lực, bằng 20 động cơ xe hơi, mỗi xe hơi 200 mã lực.

Trong những ngày nắng tốt, ánh sáng rọi vào mái một căn nhà khoảng 5 phòng vào lúc giữa trưa sẽ có một nhiệt năng tương đương với 50.000 Watt điện, đủ cung cấp cho 400 cái bóng đèn 100 Watt.

Nếu ta tập trung lại một chút ánh nắng mặt trời với một kính hiền vi tại một điểm, thì điểm này sẽ nóng vô cùng. Để thí nghiệm, lấy một cái kính lúp, một mặt hướng về phía mặt trời một mặt chiếu xuống tờ giấy vào lúc giữa trưa, tờ giấy sẽ vàng ửng ở một lỗ và nó sẽ bốc cháy nếu nhiệt độ tăng lên.

Kính lúp cũng có những đặc tính như kính hiền vi, nhưng nó có sức mạnh gấp trăm ngàn lần, nếu ta dùng một số kính lúp để tập trung tia nắng vào một điểm nhỏ, ta có thể làm cho những điểm nhỏ nó nóng tới hàng nghìn độ. Sức nóng đó đủ làm cháy nhiều thứ kim khí vô cùng dẫn charring. Nếu ta thay đổi cách sắp xếp các kính lúp trên, nhiệt độ sẽ giảm xuống vì các tia nắng sẽ tập trung ít hơn vào một điểm. Tuy vậy, nó vẫn còn rất nóng và ta có thể dùng nó để nấu nướng được thức ăn.

Ở các xứ mà nhiên liệu thiếu thốn như Ấn Độ, người ta phỏng theo phương pháp này để chế ra những cái lò dùng làm phương tiện nấu nướng. Tuy nhiên, nó có nhiều cái bất tiện là khi trời có mây và nhất là trời mưa thì nó hoàn toàn trở nên... vô dụng !

VĂN KHOA
(HUỲNH ĐĂNG KHOA)
Sưu tầm

NHỮNG VỊ THẦN ĐỒNG TƯ ĐỒNG CHÍ TÂY

Blaise Pascal. Học giả Pháp ở thế kỷ 17, hồi 11 tuổi đã viết cuốn sách nghiên cứu về âm thanh, 12 tuổi đã giải đáp câu thứ 32 trong quyển toán của Euclide.

Chúng ta nhắc đến Pascal nhưng còn chuyện chú bé Ấn Độ Srinivasa Ramanujan, mới thật độc đáo.

Ngày nay, các nhà thông thái, các vị bác học trứ danh trên thế giới, đều phải công nhận Ramanujan quả thật là thần đồng độc nhất vô nhị của thế kỷ chúng ta.

Ramanujan là đứa trẻ nhà nghèo, đến 14 tuổi mà chưa biết A.B.C. Một hôm cậu nhặt trên vỉa hè ở Calcutta một cuốn sách. Đó là cuốn « Mathematics Formulary for Engineers », một tập công thức toán dễ cho các kỹ sư dùng. Cậu đem về nhà, ngồi lẩn mò tự học tiếng Anh qua trang sách và 4 năm sau, khi Ramanujan 18 tuổi, cậu đã biết hết cả các công thức về toán đại học và trở thành một khói óc phi thường về toán. Giáo sư Hardy quả quyết rằng nếu Ramanujan đừng chết non cậu sẽ không kém Einstein.

Rất tiếc vị thần đồng Ấn Độ đã bị chết yêu trong lúc thiên tài đang nảy nở.

— Henriette Rhods, con một kỹ nghệ gia ở Luân Đôn mới 12 tuổi đã giỏi toán hơn cả các giáo sư toán đại học.

— Ở đại học Harvard bên Mỹ, Fred Safier, mới 12 tuổi đã làm giáo sư hóa học dạy cho các sinh viên hầu hết là trên 22 tuổi. Hiện giờ chính phủ Mỹ đang đe cho Fred Safier nghiên cứu về nguyên tử học, để cậu đe trở thành một nhà bác học nguyên tử tài giỏi nhất trên thế giới,

— Ernest Kim, 5 tuổi, ở tỉnh Tachkent là thần đồng cờ tướng. Chú đã cầm cự với Souvorov, một

vua cờ trong 25 ván đều huề. Đến ván thứ 26, Ernest thắng và giữ chức vô địch.

— Luis Terman (Mỹ) đã mở tại đại học Stanford những lớp học cho các trẻ thần đồng. Kết quả hầu hết các em 11 tuổi thi đỗ Tú tài toàn phần.

— Bác sĩ Sydney Preasey ở đại học Ohio cũng sắp đặt một chương trình giáo dục riêng cho các trẻ thần đồng. Theo ông thì mỗi năm có thể đào tạo ra 300,000 thần đồng.

— Tại Anh, « Thần đồng học đường » ở tỉnh Somersetshire do ông J.O. Meyer làm giám đốc. Điều kiện nhập học: 18 tuổi phải nói được 10 thứ ngoại ngữ, học hết chương trình khoa học đại học. Tại đây, mỗi giáo sư chỉ dạy có 6 học sinh.

— Cuối năm 1957, một cậu học trò tên là John Knee, 6 tuổi, đến xin nhập học. Trò này nói với ông giám đốc :

— Không còn một trường nào có thể dạy thêm cho tôi được một môn học nào cả.

Hiện nay John Knee đã 14 tuổi, đang nghiên cứu về khoa nguyên tử lực.

— Năm 1954, tại hội nghị nguyên tử lực ở Genève, Ernest Roch Carling (Anh) đã làm cho cả cử tọa ngạc nhiên khi ông trình bày một cành hoa cầm nhung trắng được chiếu phong xạ nguyên tử bỗng nhiên cành hoa màu trắng biến thành màu đỏ.

Carling kết luận: người ta có thể biến cài nguyên tử trong các tế bào con nít và có thể thu hoạch được phần nào một hậu quả kỳ diệu: sự sản xuất thần đồng.

— Cô Gedrun Jacobsson (Thụy Điển), 10 tuổi đã nổi tiếng thơ hay. Bài « Cái bè » của cô dưới đây được khen ngợi nhiệt liệt:

« Bè như con rắn vĩ đại,

Đè trúng sao trên bãi cát trắng tinh,
Kia một bè sao long lanh,
Xuất hiện từ lòng đại dương muôn thuở».

— Em bé Minou Drouet (Pháp) thuở lên 8 tuổi đã xuất bản một tập thơ.

— Nhà đại triết học Anh John Stuart Mill (thế kỷ 19) đã học tiếng Hy Lạp hồi 3 tuổi và viết sách « kinh tế học » hồi 13 tuổi.

— Sứ giả Anh Macaulay, đã viết lịch sử thế giới hồi 7 tuổi. 10 tuổi làm thi sĩ, Joscph Léopardi đã làm thơ Hy Lạp y như diệu thơ của Homère.

— Nhạc sĩ Mozart 8 tuổi đã làm kinh ngạc các nhạc sư lừng danh thế giới.

— Thi hào Victor Hugo (Pháp) đã làm thơ hồi 8 tuổi.

— Thi sĩ Lê quí Đôn làm thơ Đường hồi 9 tuổi.

— Mạc Đĩnh Chi, danh sĩ đời Trần đã đối đáp lâu lâu các diền tích trong văn sách hồi 10 tuổi.

— Robert Strum (Mỹ) đã đối đáp trôi chảy tất cả những câu hỏi kinh khủng trong mục « Quite oude ble » của dài vô tuyển truyền hình Mỹ, lãnh 8 triệu Mỹ kim tiền thưởng Robert Strum hồi 3 tuổi đã đọc được báo New York Times, 6 tuổi đã tự học lấy các môn toán nhức óc như lượng giác học, tính tích phân.

NGUYỄN THỊ NGA (sưu tầm)

MẠO HIỂM MỸ CHÂU

MILOU ĐÃ THẤY MƠI CỦA SỞ LÃ NGUY HIỂM CHƯA. NẾU KHÔNG NHỎ HÌNH NỘM NÀY THÌ MÌNH ĐÃ XONG ĐỐI RỒI....

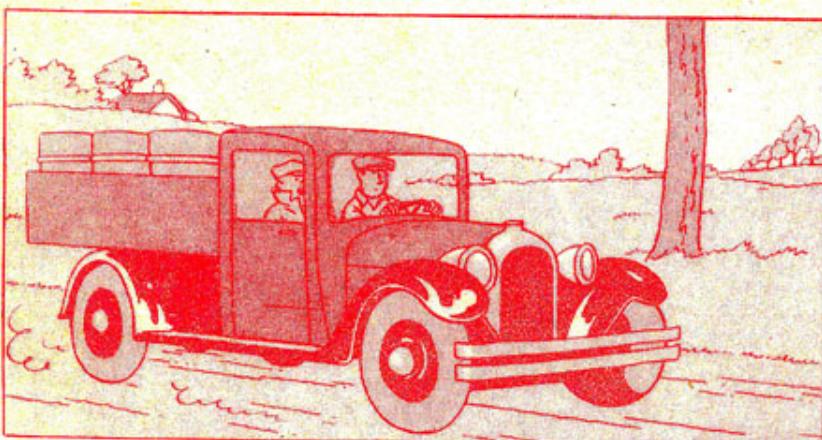

À! TINTIN CÓ CÁI SÁNG KIẾN NÀY... ĐÊM CHƠI BỌN NÓ MỘT VỐ...

Ngày hôm sau....

NÀY BỐP!.. TÔI VỪA ĐƯỢC TÌM BỌN CÔ CÔ CHỞ LÂU RƯỢU WHISKY TRONG NHỮNG THÙNG XÁNG... BẠN NGHĨ GÌ NỮA?..

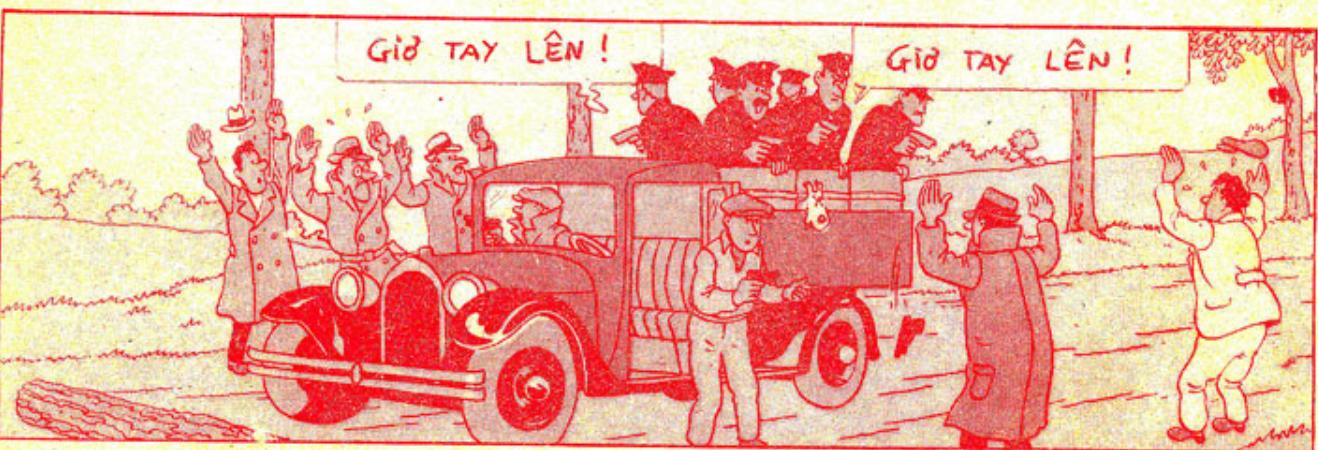
HUH.. TÔI CÓ CẨM GIÁC SẮP SỰA BỊ CHÂN DƯƠNG...

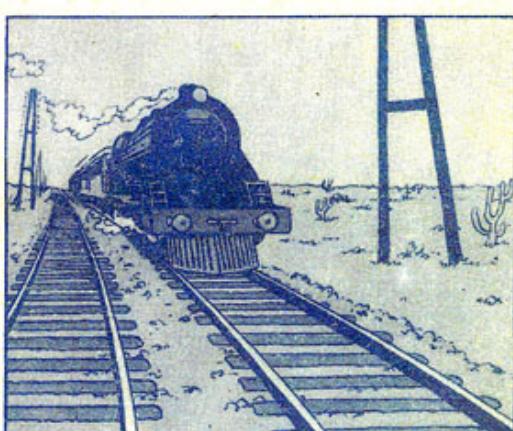
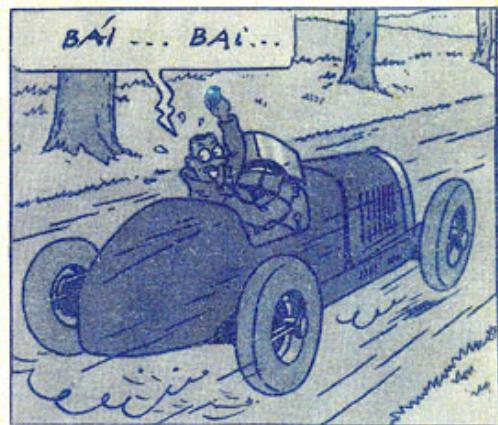

HUH!.. BIẾT NGAY MÀ--TÔI NÓI CÓ SAI ĐẦU...

GIỜ TAY LÊN!

Luân Hày

Trường : QUỐC GIA NGHĨA TỬ

Lớp : Đệ Thất 1

Tên : NGUYỄN THỊ KIM OANH

Lời phê : KHÁ — Điểm 13/20

ĐỀ : Em hãy tả một bợn thợ gặt
lúa trong một cánh đồng

Nhân dịp nghỉ hè, chúng tôi theo mẹ về quê ngoại... Vừa đông vừa rạng, các bác thợ gặt đã thủng thỉnh vác đồ ề ra ruộng.

...Những bông lúa vàng mới cắt xong đều xếp rải rác từng hàng trên bờ ruộng, trong đám cỏ xanh dày. Mỗi lần gặt được vài lượm lúa, người thợ hái ôm sát bó lúa thơm vào người đem ra xếp vào đống lúa trước. Rồi họ lại trở vào ruộng đứng theo hàng với những người bạn gặt. Tiếng hái đưa vào gõ lúa nghe xoan xoạt như tiếng trâu bò ăn cỏ. Chăm chú vào công việc làm, các bác không để ý đến những cảnh vật chung quanh, và họ cũng không thấy mệt nữa, tuy ánh nắng chiếu trên lưng nóng rát và mồ hôi từng giọt rớt ở trên trán xuống. Các bác chú ý đưa cái hái cho nhanh nhẹn, mỗi lần bông lúa rung động chạm vào mặt, vào người, mùi lúa chín thơm ngát lại phảng phất lẩn với mùi rơm ướt mới cắt. Mùi thơm đó làm cho họ say sưa như men rượu. Đến trưa các bác gốc cây bàng ngồi nghỉ, và họ lôi cơm ra ăn, vừa ăn vừa chuyện vui vẻ, ăn xong các bác nằm lăn lên cỏ ngủ... Buổi chiều thừa ruộng đã được gặt xong. Cả một cánh đồng chỉ còn tro

những cuống rạ. Bọn thợ gặt đều xếp liềm hái để trở về. Trên con đường vào làng, các bác gánh những gánh lúa vàng nặng trĩu. Mặt trời đã xế bên kia đồi, ở dưới thung lũng, sương mù lạnh trăng xoa lan ra, lẩn với làn khói tòa ở chung quanh các làng... Khi vào đến con đường khuất khúc trong làng, trời đã nhá nhem tối. Qua hàng rào cây, tôi thấy các ngọn đèn dầu lắp lánh ở các sân nhà, tiếng néo đập lúa trên cối đá, tiếng thóc bắn vào rìa cột như mưa rào. Đầu đâu tôi cũng thấy tiếng cười, nói vui vẻ, cảnh đêm trong làng vẫn yên lặng âm thầm, vì cả ngày nay hoạt động vô cùng. Mùi lúa thơm vương lại trong các bụi cây lẩn với mùi dẩm ẩm của phân cỏ bốc lên khắp cả. Về đến sân nhà, chúng tôi và mọi người đã ăn cơm xong, lại bắt đầu làm việc: đàn bà vừa đập lúa vừa hát, còn bọn thợ hái ngồi quây quần bên ngọn đèn con nói chuyện ồn ào thật vui vẻ. Họ đã tận tâm làm việc suốt ngày. Những lượm lúa vàng xamm đem đến cho họ cái vui của ngày được mùa, hình ảnh của sự no ấm trong đời.

Khi được chứng kiến cảnh gặt lúa lần đầu, tôi thầm phục các bác nông phu đã không quản nắng gió, đẽ kiềm tiền nuôi gia đình, và nhờ đó ta mới có cơm ăn để sống. Quốc gia thêm thịnh vượng.

Giải đáp tranh đố :

Cái nết đánh chết cái đẹp.

GIẢI ĐÁP

Chắc bạn nào cũng tìm ra chú A
hết phải không ?

GIẢI ĐÁP

- 1) Lỗ tai trái của chú heo
- 2) Đường lưng và đuôi cõi ngõng
- 3) Đuôi chú heo
- 4) Góc của mái nhà
- 5) Chân phải sau chú thỏ
- 6) Góc dưới tẩm ván (gần chân sau chú heo)
- 7) Đuôi chú thỏ
- 8) Chân trái sau chú heo
- 9) Lỗ tai với đường lưng chú thỏ
- 10) Mặt thùng Tô nô.

THẮC MẮC

(tiếp theo trang 2)

Tam, với sự tham gia của các nhà văn : Khái Hưng, Hoàng Đạo, Thạch Lam, Thanh Tịnh, Trần Tiêu, Mạnh Phú Tư, Trọng Lang, Đỗ Đức Thu, Bùi Hiền, Nguyễn Hồng, Kim Hà, và Đỗ Tốn.

Năm 1959, khi xuất bản giải phầm Văn Hóa Ngày Nay tại miền Nam, Nhất Linh đã viết di chúc văn nghệ thâu nhận thêm 3 nhà văn mới là Tường Hùng, Duy Lam và Nguyễn thị Vinh.

HỎI : Em nghe nói plastic là chất nõ. Vậy chất nõ plastic có giống như các loại plastic bọc giấy tờ, đồ nhựa dẻo v.v... không ?

THU VÂN (Kiên Giang)

ĐÁP : Loại plastic dùng làm chất nõ không phải là thứ plastic các em vẫn bọc sách vở, giấy tờ. Danh từ plastic chất nõ là tiếng thông dụng dành cho một loại hóa chất chế tạo từ acit Nitric, cellulose (bông gòn) và glycérine gọi là Nitro-cellulose và Nitro glycérine. Loại hóa chất này mềm dẻo như đất sét, màu sắc hơi vàng, được đóng thành bánh có giấy bọc ngoài (mỗi bánh nặng chừng 450 gam). Tuy gọi là chất nõ nhưng nó chuyên chở rất dễ dàng, có thể nhào nặn dù hình dáng y hệt đất sét (mà có nhấm một chút vô miệng cũng không sao). Chất plastic chỉ phát nõ khi nó được châm bằng ngòi nõ, hay khi gặp một áp lực thật mạnh như lấy búa đập. Sức nõ của nó rất mạnh, có thể làm sập tường bê tông hay hòn nứa tùy theo số lượng người ta dùng nó.

— Bên Phi Châu, người ta thường tổ chức những thế vận hội cho loài ếch nhái đua tài. Chẳng hạn vào năm 1970, một chú ếch có tên là FANJAN đã chiếm được huy chương vàng, vì với 2 lần nhảy chú đã đạt được 6,30m. Như vậy, chú đã phá kỷ lục của một chú cóc ở Hoa Kỳ là 5,25m. Và còn lạ một điều là tuy chung kết đua tài của cóc nhái, mà có đến 15.000 người dự kiến.

KHOA

(sưu tầm)

CUỘC THI SÁNG TÁC

NHỮNG TIẾNG REO CƯỜI

HOÀNG HẢI

MẶT trời vừa xé nắng em bước nhẹ trên con đường còn ướt ướt vì cơn mưa khi trưa. Hôm nay em học 2 giờ đầu còn 2 giờ sau giáo sư việt yễn bỗng nhiên nghỉ dậy. Thế là cả lớp em được nghỉ. Khi kèng đánh ra chơi em bước về nhà...

Gần tới nhà thì quai giày tuột ra, em ngồi xuống đút vào và kéo lê nó đi.

Vào khôi cồng, em thoáng thấy bé Châu, Cù Tường đang ngồi ở cửa hông chơi đồ hàng. Trước mặt chúng hai chiếc thùng sưa dựng lên sàn nhà và có lẽ trong thùng là những món đồ nhựa mà má đã mua cho chúng.

Vừa thấy bóng em, 2 đứa reo lên:
— A ! chị Kiều vè.

Cùng tiếng reo chúng chạy ủa ra và tranh lấy chiếc cặp trên tay em, Em phải dàn hòa chúng ; em ấm cu Tường lên hôn vào má nó mấy cái, em nựng vào má nó :

— Sao ! Tường ở nhà có nhòng nhẽo không ?

Nó phùng má trả lời :

— Hồng... chị Kiều ! ở nhà chị Châu đánh em há ! Bé Châu xách cặp theo sau vội cài chính.

— Hồng có ! nó đánh em trước...

Em lại phải xử hòa :

— Thôi ! 2 đứa ở nhà đừng đánh lộn nữa nghe ! 2 tiếng dạ vang lên cùng một lượt. Em bước vào nhà, Má đang quét nhà với cây chổi đót, ngừng đầu lên hỏi :

— Ủa ! Sao con về sớm vậy ?

Em vội trả lời má về sự về sớm của em. Em đặt Cù Tường lên « đi vắng » và nó bỏ đi theo bé Châu ra chơi đồ hàng.

Thay quần áo xong má bảo :

— Kiều xuống chợ mua giùm má hai trăm gờ ram thịt bò với vài chục rau xà-lách.

— Dạ.

Má đưa tiền và em xách chiếc xe đạp ra chợ. Vốn em có 1 chiếc xe đạp nhỏ, đã cũ, khi đi học em lại đè ở nhà. Ba vẫn thường bảo : con đường từ nhà đến trường nhiều xe lâm, đè khi đi học thì ba chờ khi về thì đi bộ với bạn.

Bữa cơm bắt đầu bằng những bát cơm trắng xóa. Giữa chiếc bàn tròn, 1 đĩa xà lách xanh ướm vun lên cao và hai bên thêm hai đĩa thịt bò bit tết, quanh đó là những chén nước mắm, tô canh...

Bắt đầu...

Ba gấp 1 tump rau chấm với nước mắm cùng với miếng thịt ba lừa cơm vào mồm nhai ngóm ngoàm với trái ớt bé tí chín đỏ.

Bữa ăn được vui hơn bởi câu chuyện của Bé Huyền nô kè lại những chuyện xảy ra ở trường và nó khoe những bài toán đúng được mười điểm, những lúc đọc bài được khen. Em nhìn Má, má có vẻ hài lòng với sức học của con mình lắm. Em quay lại nhìn mặt ba, miệng ba tẩm tim cười em cũng nghĩ rằng ba hài lòng như má chứ gì.

Đợi cho Bé Huyền nói dứt câu, Ba mới nói như kêu lên :

— Ối giờ ơi ! (Ba già tiếng Bắc hay ghê) Mẹ con mi (lại huế) cho « tui » ăn cái « chi » dai như giẻ rách « trú ».

Ba nói xong thì cười và cả mọi người cười ồ theo, Má vội cài chính

— Đấy chị Ba đấy 1 kỳ công. Má cũng khôi hài dữ, nhưng em thi em đỏ mặt lên trong tiếng cười. Ngạo và vì thích thú chung quanh em.

Em bức tức cả em, phải khi chiều mà em đừng bảo má em đè em làm thử theo trong báo và đã giả bộ trao dùm chiếc áo đầm sút lai nhò má may lại có như thế thì em đâu phải bị chọc tức như vậy. Đã thế anh Hòa lại chọc vào thêm một câu nữa.

— Cô cho tụi này ăn kẹo « chính gum » hiệu gì vậy.

Thế là Ba, má, anh, chị, em đồ ra cười lung tung em đỏ mặt liếc xéo anh ấy một cái. Anh ấy vẫn tinh bợ

cười và nói :

— Mỹ hè ? Anh ? Pháp ? Nhật ?..

Em tức quá không làm gì nổi, em muốn khóc nhưng khi nghĩ lại em thấy yếu siu. Anh em chọc vui mà khóc xấu hổ mất, nhưng em thấy tức anh ấy rồi. Em lùa nhanh chén cơm, rồi bỏ lên phòng khách bật đèn xem báo.

Cơm nước xong chị Hoa ở nhà dưới đang xếp chén. Ba, Má cùng « Ông » Hòa, mấy Bé bắt đèn ngoài phòng ngoài. Em nghe thấy tiếng mấy đứa ủa lại đòi một cái gì đó và tiếng má bảo im, và bảo xích ra đè má chia à chắc là một món đồ ăn tráng miệng gì đây mà, sao em nghĩ không ra, chuối ? ôi ? Đu Đủ... À phải rồi chiếc bánh bông lan có những hột nho đen mà dì Tám cho đè trong tủ lạnh đây mà. Ôi nó thơm phức làm sao, nhưng em lỡ giận không lẽ vào mà xin, nó quê làm sao. I chợt có tiếng má bảo : - Huyền đem ra chị Kiều — Em mừng rơn — có thể chứ, nhưng lại có tiếng « Ông » Hòa vang lên :

— Ô, « người ta » mặc học người ta không ăn đâu.

Có tiếng ba rầy :

— Mày chỉ lo chọc em.

Con Huyền bước vào phòng đưa em miếng bánh, em cầm lấy và nghe tiếng má :

— Đó ! Ra chọc em nữa đi.

Em biết « ông » lại xem em làm gì đây mà, em tinh bợ cắn miếng bánh ăn ngon lành, và đọc sách như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng em thấy tung tức và suýt phì cười khi nghe tiếng « Ông » Hòa vang lên (chắc « Ông » Hòa sinh ra là đè chọc người ta không chắc. Ông nội nói « Ông » có cái số gọi là « tử lợi khầu » gì đó nên Ông nói nhiều nhất nhỉ) :

— « Người ta » cần nhẫn với con Huyền là : Sao mày có hai miếng còn tao có một miếng hứ.

Em hực rồi chạy theo rượt Ông, em đấm « Ông » một cái ngay lưng, « Ông » quay mặt làm trò khi ra về đau đớn, em bật cười và lầm cho cả nhà cười vang lên. Và em thấy sung sướng trong những tiếng cười ấm áp đó.

XE HƠI NĂM 2.000

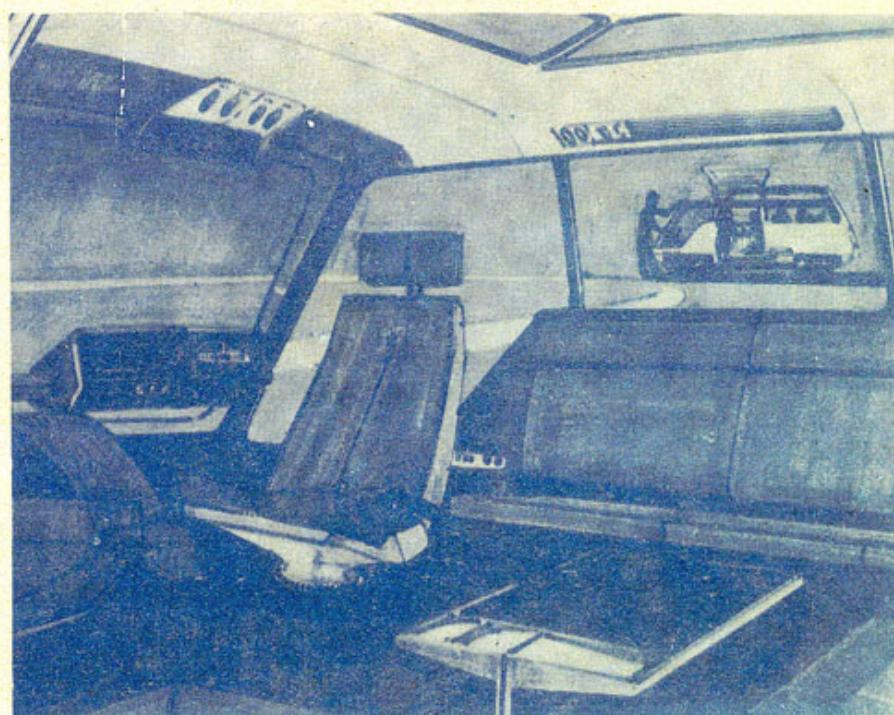
VIẾT THEO GEO SALBERT TIN-TIN 1193

TRƯỜNG KỲ

Năm 2000, không còn xa lăm nhưng trong đầu óc dễ tưởng tượng và phong phú của con người, đó phải là một năm cách biệt và xa lạ, nhất là ngày nay với đà tiến bộ của các phi thuyền không gian, và muôn vàn kỹ thuật tân tạo khác đang xuất hiện từng ngày, từng giờ.

Đối với các loại xe hơi bóng loáng mà chúng ta đang mơ ước hôm nay có lẽ sẽ giữ một số phận «hàm hiu» như những chiếc xe thô mờ cọc cách bấy giờ. Thật thế, bạn hãy nhìn xem một chiếc xe năm 2000 hoàn toàn tự động, bấm vào nút, cửa mở ra, (volant) bánh lái ở đâu? Quả thực chiếc bánh lái đã biến mất chỉ còn lại bên cạnh cái ghế ngồi những bánh xe nhỏ tí, đè có thể điều khiển xe khi dòng điện tự động được ngắt ra. Những chiếc ghế được trang bị lại, lưng ghế sẽ đè nghiêng ở một vị thế nửa nằm, nửa ngồi rất thoải mái, trong khi những giây an toàn tự động giữ lấy hành khách khi di chuyển vì tốc độ của xe sẽ nhanh như gió. Các bác tài xế vào năm 2000 sẽ không còn công ăn việc làm nữa vì xe đã lái hoàn toàn tự động, du khách sẽ tự do ngắm cảnh trong khi xe đang chuyền vận trên những xa lộ tráng lệ tân tạo với tốc độ trên 250km do sức dồn của một máy turbine nhỏ tí.

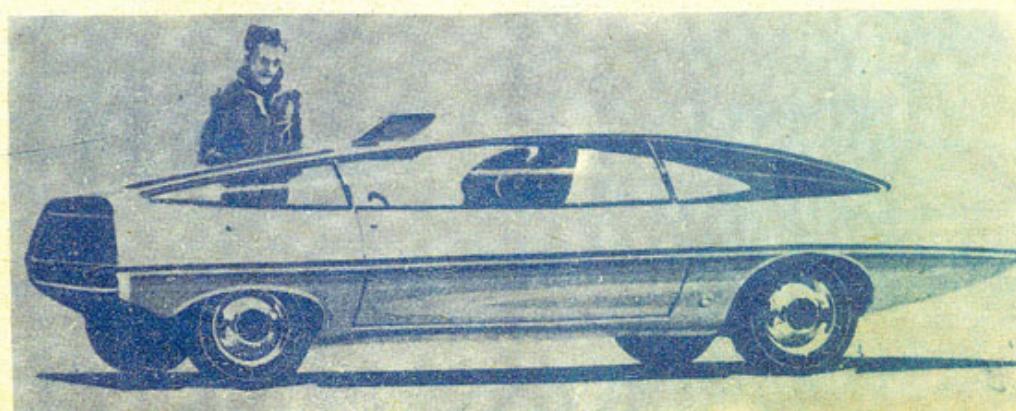
Đó chỉ là một trong số hàng chục kiểu mẫu khác đang được các công

Loại xe Salon năm 2000

Các kiểu mẫu khác của loại xe năm 2000

ty Ford và Dunton của Hoa Kỳ và Peugeot của Pháp nghiên cứu.

Xe có nhiều kiểu khác nhau, nhưng người ta vẫn dựa vào một căn bản là thị hiếu của khách mua xe, tuy nhiên từ nay đến đó vẫn còn nhiều thay đổi, dù sao những dự đoán cho rằng chất plastic sẽ được trọng dụng thì đó là một sai lầm, vì trong trường hợp có tai nạn, chất plastic sẽ vỡ tan gây nguy hiểm cho hành khách mặc dù lợi điểm của plastic là không rỉ sét. Một hợp chất giữa plastic và sắt sẽ có nhiều ưu điểm hơn, sẽ được sử dụng cho các loại xe năm 2000.

Cái bánh lái nguy hiểm hiện nay đang được trang bị cho các loại xe sẽ bị loại bỏ, để thay thế vào đó những chiếc bánh xe nhỏ bên cạnh các ghế ngồi mà hành khách có thể điều khiển dễ dàng.

Người ta hi vọng sẽ trang bị cho các loại xe năm 2000 các động cơ nguyên tử, tuy nhiên những nguy hiểm gây ra do phóng xạ rất quan trọng nhất là khi có tai nạn xảy ra. Những động cơ điện sẽ được dùng cho các xe trong thành phố, dù sao các động cơ nổ vẫn chưa bị coi là quá lỗi thời. Nếu các loại xe này được trang bị động cơ điện, xe sẽ tự điều khiển trong suốt lộ trình và hành khách chỉ điều khiển khi xe đến nơi họ mong muốn. Trên xa lộ, các loại xe sẽ có một tốc độ như nhau do đó tai nạn sẽ khó xảy ra vì các xe sẽ không qua mặt nhau một cách nguy hiểm. Nhưng như thế sẽ mất đi cái lạc thú của những người thích lái xe, thích điều động các con ngựa sắt theo ý muốn của mình chứ không muốn một sự điều hòa, nhảm chán.

Một trong các kiểu mẫu khác đang được nghiên cứu là các loại không cần bánh xe, được nâng trên các luồng không khí và được đẩy tới nhờ các tua-bin.

Dù sao đó chỉ là những điều đang được nghiên cứu bởi các chuyên viên của các công ty xe hơi nổi danh trên thế giới.

DANH NHÂN

CAO THẮNG

CAO Thắng sinh năm 1864, người làng Lê Đông, huyện Hương Sơn, tỉnh Hà Tĩnh (thuộc Trung Phần). Thuở nhỏ ông rất thông minh, lại thông thạo cả về binh pháp, chiến lược. Vì thấy ông có tài nên Phan dinh Thuận là anh ruột của Phan dinh Phùng nhận làm con nuôi với ý hướng cáo cả sau này.

Khi Phan dinh Phùng nỗi lên khởi nghĩa để chống thực dân Pháp đang đô hộ nước ta, Ông cùng với em là Cao Hữu và bạn là Nguyễn Kiều theo hợp tác. Ông được Phan dinh Phùng phong chức Quản Cơ (chức quan võ coi về quân cơ đồ trận) và là cánh tay mặt đắc lực nhất của nhà lãnh tụ này.

Khi Phan dinh Phùng thất trận, phải tạm thời lánh ra Bắc, ông một mình cùng với Cao Hữu, Cao Đạt và Nguyễn Kiều lo chiêu mộ thêm binh sĩ, đồng thời ông nghiên cứu và mở ra xưởng đúc súng, phỏng theo kiểu của Tây Phương. Ông cũng chính là người đầu tiên biết chế tạo súng tại Việt Nam. Trong khoảng thời gian hoạt động, ông đúc được đến 300 khẩu súng rất tinh xảo, không kém gì của địch.

Đến khi binh lực đã bắt đầu vững mạnh, Cao Thắng liền bí mật cho người đi mời ông Phan dinh Phùng về tiếp tục hoạt động. Với khói ốc đầy đủ uy, cơ, mưu, thao lược, ông đứng ra điều khiển nghĩa quân, chiến thuật của ông lại thần tinh khiến cho công cuộc thu đat được nhiều chiến công rực rỡ.

Tuy nhiên, thanh thế của ông càng to lớn thì bọn thực dân lại càng ráo riết bắt cho được ông để trừ mầm mống nguy hiểm. Người hăng hái nhất trong việc chống lại cuộc khởi nghĩa này là viên Tuần Phủ Định nho Quang. Vì vậy, vào năm 1892, Cao Thắng đã dùng mưu bắt sống được ông ta, khiến cho bọn quan lại và thực dân ở Nghệ An đều khiếp đảm.

Đến tháng 10 năm 1893, để gây

CAO - THẮNG

thêm thanh thế cho nghĩa quân Cao Thắng đem một đội quân cảm tử tấn công vùng Nghệ An để phá các căn cứ đóng quân và kho lương thực của địch. Quân của ông chiến đấu rất hăng, gây cho địch nhiều tổn thất và chiếm được một số tiền đồn ở vài nơi hiểm yếu. Nhưng đến đồn Nô, trong một cuộc tấn công, ông bị bắn và tử thương vào cuối năm 1893, lúc ấy ông mới được có 29 tuổi. Ông được an táng rất trọng thể tại Núi Vu Quang, Ngàn Trươi.

Tin ông mất làm rúng động toàn thể nghĩa quân, ai nấy đều thương tiếc một vị anh hùng đã hết lòng vì quê hương, vì Tô Quốc. Đền thờ của ông được dựng tại làng Khê Thượng, huyện Hương Khê, Tỉnh Hà Tĩnh, và để tưởng niệm công đức của một bậc công thần vì nước quên mình, ông Phan dinh Phùng tự tay đẽ hai câu liền đẽ thờ tại đền này.

Ngày nay, trong chau thành Saigon có một trường trung học và một con đường mang tên CAO THẮNG.

VĂN KHOA

— Một nhà bác sĩ Hoa Kỳ tên Walter Whichonse đã dùng Rayon X để soi những di thể của các vị Hoàng Đế và Nữ Hoàng Ai Cập đã được ướp vò cùng kỹ lưỡng từ hàng thế kỷ trước. 29 vị được thi nghiệm, người ta khám phá những người này phần đông chết vì tê liệt, hoặc tê chi co rút.v.v.

VÉ MỜI

Một gia đình kia có 2 vợ chồng, một hôm nhận được một phong thư vô danh có 2 tấm vé xi nê thượng hạng. Tuy thắc mắc không biết người nào có nhã ý gửi tặng nhưng đêm đó hai vợ chồng nhà ta vẫn đi xem. Khi vẫn suất về nhà thì, cửa mở toang trong nhà trống trơn nhưng có một tờ giấy đẽ nhũng hàng: «Bây giờ chắc ông bà đã đoán ra kè gửi cho ông bà 2 tấm vé xi nê rồi chứ gì».

ĐẶNG VĂN HUỆ

Địa chỉ (Đèo 68 Gia Long Cam Ranh)
Trung Học Cam Ranh 9/1

CÓ CHÍ THÌ BẮT

— Trong lớp cô đang giảng bài có chí thì nên, cô thấy ở cuối lớp có trò Tý đang coi chuyện, cô liền gọi và hỏi lại.

Cô hỏi : Tí có chí thì sao ?

Tí đáp : Thưa cô có chí thì bắt, làm cả lớp cười ầm lên.

TRẦN ANH DŨNG

206 Nguyễn Tri Phương — Thủ Đức.

Ô MÃ NHI

Tí và Tý đố nhau :

Tý : Tớ đố chú mày Ô Mã Nhi là ai ?

Tý : Dễ như ăn cơm sườn, là tướng Tàu bị quân ta đuổi về Tàu trong trận...

Tý : Sao hoài, ô là đen, mả là ngựa nhí là nhỏ, vậy Ô Mã Nhi là con ngựa ngựa nhỏ, phải không ?

Tý : ?!... ô...

HOÀNG VŨ ĐỨC AN
32/2 Ngõ Tàng Chân
Gia Định

LO XA

Hai đứa bạn ngồi tâm sự với nhau. Có tiếng một đứa bạn hỏi.

— Nay, khi lớn lên đằng ấy làm nghề gì ? Nghề chưa răng hay mắt ?

— Tớ muốn làm nghề chưa mắt thôi.

— Ngọc thế, mắt chỉ có 2, trong khi răng có tới 32 cái lận !

— ???

NGUYỄN THỊ KIM THOA
79 Phan Văn Trị
(Gia Định)

MIẾNG KHI ĐÓI

Tý : Tèo, đố mày câu tục ngữ « Miếng khi đói, gói khi no » là gì ?

Tèo : Dễ ợt ! Miếng khi đói là khi nào đói ăn một miếng, còn gói khi no là khi đã no, thì gói đồ ăn lại phải không ?

Tý : Đúng, đúng.

NGUYỄN TRÍ HÙNG

Số 3 đường Lê Thánh Tôn
Saigon

HỌC PHÁP VĂN

Giờ Pháp văn thầy giảng :

— Porter có nhiều nghĩa tùy tùng câu như : đội, mang, mặc, xách...

Thí dụ :

— Je porte un chapeau nghĩa là tôi đội nón.

Thầy nói tiếp theo :

— Je porte un pantalon nghĩa là gì, em nào biết ?

Lém giơ tay lên đáp :

— Thưa thầy, je porte un pantalon nghĩa là tôi đội quần à !

Thầy :

— Giỏi, tôi cho em cặp trứng vịt !

TRẦN HÙNG
215/20 Chi Lăng Phú Nhuận

THỰC TẾ

Thầy : Trò A ! Liệu Thăng bị chém ở đâu ?

A : Thưa thầy ! ở Ai Chi Lăng à !

Thầy : Trò B ! ngủ hả ! nói lại cho tôi Liệu Thăng bị chém ở đâu ?

B : Dạ... dạ... dạ ở... ở cõi ạ !

NGUYỄN ĐÌNH DIỄN
Don Bosco Thủ Đức

(ĂN CƠM, ĂN CHÁO)

Tí, Tèo lâu ngày gặp nhau, Tý ra điều kiện: 2 người đố nhau, ai thua phải bao ăn chầu kem. Tý đố :

— Đố mày ăn cơm, tiếng Tàu nói làm sao ?

— Dễ ợt, « xực phàn »

— Còn ăn cháo.

— O... o... thì « xực phàn lồng lồng » chứ gì !

Tý nói thăm :

— Chết cha chưa, mình tưởng nó hỏng biết chứ !..

Tèo ngó ngần... !

HOÀNG MỘNG NHƯ

ĐẦU CÓ KHỒ

— Thằng Bi ai cho nó một đồng thì nó lấy. Còn nếu cho nó mười đồng nó không thèm lấy. Người ta chê nó khờ nên cứ làm bộ cho nó tiền đẽ cười chơi.

Một hôm má nó hỏi.

— Sao con khờ vậy, mười đồng nhiều hơn một đồng.

— Thưa má con đâu có khờ, con chê mười đồng mà lấy một đồng thì người ta mới cho một đồng đẽ cười, chứ nếu con lấy mười đồng thì ai còn tò mò mà cho con nữa.

— ! ! ! ? ? ?

BÁNH VĂN 3

Tý nói với Tèo :

— Nè Tèo, trong báo Thiếu Nhi đó mày, cứ đánh vần được một chữ mà có 2 con vật thì được chấm nhất, chấm nhì, mày ạ ! Mày có biết chữ nào không, nói tao 'biết với mày.

Tèo : — Dễ ợt, tao đánh vần một chữ tới 3 con luôn, mày nghe đây : Dê...i...Di...i...ê...c...iêc...diêc...nặng...Diệc. Đó 3 con thấy chưa : Con dê nè, con chim di nè, con diệc nè.

— O ! hay đó. Chắc mày được chấm ba... !

HOÀI SƠN
(Tam Kỳ)

● Kỳ này mẩu chuyện HỌC PHÁP VĂN của Em TRẦN HÙNG được chấm nhất. Em được tặng một cuốn *Hai Chị Em* của Nhà văn NGUYỄN THỊ VINH

VUI MÀ HỌC

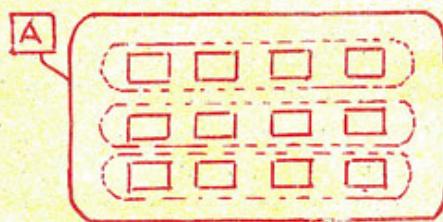
TÂN TỐÁN HỌC

CHO TẤT CẢ CÁC EM

BÁCH KHOA PHỤ TRÁCH

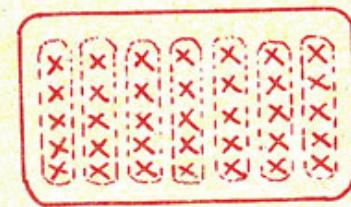
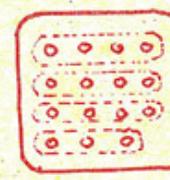
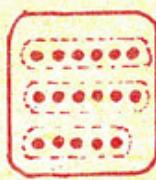
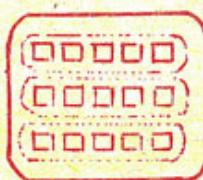
TÍNH NHÂN CÁC SỐ NGUYÊN

1) Tập hợp A được khoanh bằng nét bút liền vẽ dưới đây là một tập hợp chứa những phần tử được khoanh bằng những nét chấm chấm (-----). Các em xóa bỏ những chữ thừa hay điền vào chỗ trống :

- Những phần tử trong tập hợp A (tương đẳng, không tương đẳng).
- Số phần tử trong tập hợp A là 3
- Chính số của mỗi phần tử là _____
- Chính số của tập hợp A khoanh bằng nét bút liền được viết là (3×4) và gọi là **Tích số** của hai số 3 và 4
- 3 và 4 là **THỦA SỐ** của tích số.
- Các em đã thực hiện một phép **Tính nhân** có ký hiệu là X.

2) Quan sát 4 tập hợp vẽ dưới đây, các em hãy lựa chọn tập hợp nào có các phần tử tương đẳng rồi viết chính số của tập hợp đó dưới hình thức tích số :

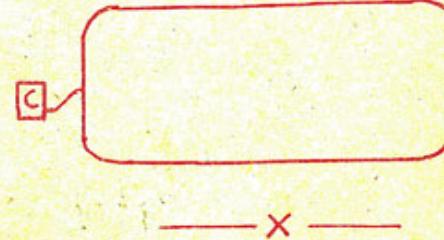
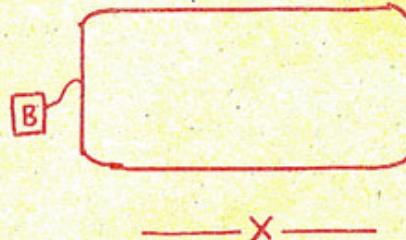
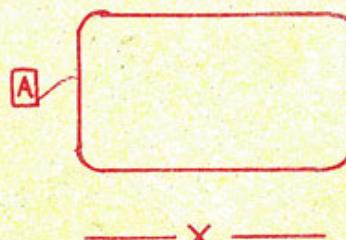

3) Theo lời chỉ dẫn các em hãy vẽ (1 dấu X biểu diễn 1 yếu tố) vào mỗi tập hợp vẽ dưới đây, rồi viết chính số mỗi tập hợp dưới dạng tích số :

A có 2 phần tử, mỗi phần tử
8 yếu tố

B có 4 phần tử mỗi phần tử
có 5 yếu tố

C có 5 phần tử mỗi phần tử
có 3 yếu tố.

— X —

— X —

— X —

Đường lên núi THIỀN MÃ

(tiếp theo)

Mã Huy Hùng bạc nhược như một con thú bị thôi miên, hết phản ứng, mắt hắn chỉ biết trợn lên nhìn cây kim đồng hồ đo cao độ vọt lên dần dần. Khi nó dừng lại ở đúng con số định mệnh, thì Huy Hùng với bản năng tự vệ, chồm lên, dùng tất cả sức lực níu chặt lấy chiếc cần lái để bẻ nó lại. Nhưng X.186 đã giơ tay thật cao chặt xuống cùm tay của hắn một cái thật mạnh. Hùng kêu rú lên một tiếng đau đớn, và cả thân hình của hắn ngã chui về phía đằng trước. Nhanh nhẹn, X.186 chộp lấy cù tay hắn, và ghi lại đằng sau rồi đày hắn hơi nghiêng ra phía ngoài. Mã Hùng kêu to lên thất thanh:

— Đừng ! ... Đừng ! ...

Nhưng gió bên ngoài ủa vào lỗ tai của hắn thật mạnh khiến hắn có cảm tưởng như trăm ngàn cơn lốc đang bốc xoáy vào một bên thái dương. Tiếng kêu của hắn bị lạc hắn. Rồi hắn ngất đi không biết gì nữa...

Sự việc xảy ra đã đưa Mã Hùng từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, và sự khiếp đảm đã làm hắn hoàn toàn mất hết khả năng chống cự. Nhưng nếu hắn không quá sợ đe

ngất đi thì hắn sẽ còn phải ngạc nhiên cùng độ hơn nữa khi được chứng kiến sự việc xảy ra ngay sau đó. Viên phi công lầm lì sau khi đã đầy đủ hắn nghiêng ra ngoài phi cơ để hắn có cảm giác hãi hùng của một kẻ chém lanh một bản án trên cao độ 1625 thước, gã đã vội vàng níu Mã Hùng lại và đè hắn nằm ngửa đầu trên chiếc ghế bọc nệm màu da đỏ. Sau đó gã điều chỉnh tần số vô tuyến và gọi vào ống nói :

— Gà cõi gọi gà di... gà cõi gọi gà di...

Lập tức ở máy khuếch âm bên tai có tiếng vọng ra :

— Gà di nghe rõ gà cõi... gà di nghe rõ gà cõi.. chờ lệnh...

— Sẽ đáp xuống địa điểm ấn định trong vòng 7 phút nữa... Nghe rõ, trả lời...

— Nghe rõ... Tất cả đã sẵn sàng...

Viên phi công mím cười nghiêng minh ra ngoài đè quan sát địa thế rồi kéo cần lái đè phi cơ rà xuống thấp. Một giải đồng xanh vừa hiện ra ở ngang tầm mắt và một cuộn khói lam đang bắt đầu vươn lên trong ánh nắng thoí thóp của buổi hoàng hôn.

Đúng bảy phút sau, chiếc phi cơ sau khi đã lượn một vòng đè sùa soạn, đã đáp xuống một khoảng đất trống rộng không quá một chiếc sân banh hạng vừa.

Một toán người đã đứng lố nhố chờ sẵn. Phía đằng xa là một dãy gồm 3 chiếc xe cùng kiểu Chevrolet sơn màu nửa xanh, nửa trắng, màu của sở An Ninh Quốc Gia. Ở trên phi cơ bước xuống, viên phi công được mọi người kính cần cúi chào. Lúc cái mũ phi hành được gỡ ra, và lớp bột hóa trang trên mặt được lau đi, người đó không ai khác hơn là ông Thanh Tra Mạc Kính !

Phải, đúng viên phi công đã sử dụng phuơng tiện của Hội Hoa Phù Dung đè vạch mặt Mã Thiếu Hùng trên cao độ 1625 thước vừa qua chính là viên thanh tra tài ba với lè lối làm việc âm thầm, ít nói nhưng vô cùng hữu hiệu.

Ngay khi vừa bước xuống, ông ta đã sử dụng máy vô tuyến đè liên

lạc với Sài Gòn. Nhân viên của ông báo cáo kết quả mỹ mãn.

Hội Hoa Phù Dung hoàn toàn không hay biết gì về cuộc đánh tráo phi công ngay tại phi trường Tân Sơn Nhất. Và viên phi công thứ thiệt, Hội Viên Hoa Phù Dung mang bì số X.186 người có nhiệm vụ thi hành bản án trên 1625 thước thi hiện nay đang nằm chờ đè được khai thác tại phòng giam của Ban Hoạt Vụ Sở An Ninh Quốc Gia tại một địa điểm kín đáo ở Đô Thành.

Mười phút sau, sau khi đã trao cho người khác lái chiếc máy bay taxi đè tiếp tục lộ trình nhằm che dấu con mắt nghi ngờ của Hội Hoa Phù Dung, ông Mạc Kính lên xe hơi cấp tốc trở về Đô Thành. Vẻ mặt thỏa mãn, khoan khoái lúc vừa qua bấy giờ đã biến đi, nhường chỗ cho vẻ ưu tư phảng phát trên vầng trán phẳng. Cặp mắt sắc như dao của ông bấy giờ như xa vắng, cặp môi mỏng hơi mím lại, một đường gân nỗi lên chạy ngang khu thái dương, làm tăng thêm vẻ khắc khò, cương quyết. Sự im lặng suy tư của ông làm mấy nhân viên tháp tùng đang sì sào bàn tán về chiến công vừa qua, bỗng vui im bặt. Tất cả đều giữ vẻ trang nghiêm và ai nấy đều nhìn qua kính cửa. Trời bên ngoài bắt đầu sầm tối. Một vài chiếc xe chạy ngược chiều đã bắt đầu lên đèn. Con đường nhựa trơn bóng trải dài trước mặt. Đoàn xe của ông Mạc Kính vùn vút lao đi. Chiếc kim trên mặt đồng hồ đo tốc lực chỉ tại con số 120 cây số giờ.

XEM TƯỞNG

Trời lạnh căm căm. Một người đàn ông vào coi tướng. Thầy tướng căm tay khách hàng quan sát, suy ngẫm rồi phán :

— Tướng xấu lắm. Ông sẽ chết một cách vô cùng bi thảm. Ông sẽ bị cắt tiết, bị xé thân ra từng mảnh, ruột gan bị lôi ra xào nấu, bị ướp muối, bị nướng chả, già thành giò bán cho công chúng.

Nhưng ông rùng mình mặt tái nhợt, hai tay run rẩy. Nhưng chỉ vài phút sau ông hoàn hồn khi nhớ ra rằng ông đang mang trên tay một đôi găng bằng da heo.

ĐẶNG TRẦN HUÂN.

Hộp Thư

(tiếp theo)

muốn phục vụ tổ quốc, không cần phải đi du học. Chị thấy phàn lòn bác sĩ hiện nay đang xông pha nơi chiến trường, trong chốn hiểm nguy đã học ở VN. Có một số trường ở ngoại quốc điều kiện nhập học dễ dàng nhưng có lẽ vì sợ khi tốt nghiệp khả năng không đủ nên không được công nhận. Chị ước mong em sẽ được vào Đại Học Y Khoa của Việt Nam là tốt nhất em ạ.

Em Ngọc Dzung — Gia Định: Chị đã gửi cho em số 7 đề em chép phiếu làm thẻ G.D.T.N. Em khiêm tốn như vậy tốt lắm, đó là đức tính rất đáng quý. Nhưng đừng hóa thành nhút nhát em nhé. Ba má em thương các em ghê há em.

Em Trịnh công Truyền — Quảng Tín: Kỳ trước chị viết như thế có nghĩa là giả em nghe lời chị dặn noi mục cách viết thư là: «Ghi tên và địa chỉ cạnh chữ ký» thì chị có địa chỉ để gửi cho em số báo em thiếu rồi. Từ nay nhớ nhé. Gửi gấp địa chỉ đi em.

Em Xung Nhang — Ninh Hòa: Chú N.T gửi lời cảm ơn em. Tại em «bát nạt» chú quá nêu chú lại phải «bát nạt» lại chú Bách Khoa vậy chứ biết làm sao bây giờ. Em xấy cơm chay rồi gửi vào đây cho chú vậy, em nhé.

Em Tuấn Anh — Saigon: Biết hiệu của em không trùng với ai nhưng hơi dài nên chị cắt bớt đi đó. Chú nhặt em cứ ghé, đừng có sợ. Nếu nhặt quá thì em phải mua cuốn «Trút nỗi sầu» mà đọc em à.

Em Tiên Tiên — Chợ Lớn: 1) Cuộc thi «Kỷ niệm học trò» sẽ bắt đầu vào số kỷ niệm đệ nhất chu niên — 2) Em cứ gửi bài luận tới. — 3) Chị sẽ chiều ý em về vụ T.N.B.B.H. — 4) Em cứ vẽ gửi tới, sao lại cầm chị cười, vậy bắt chị khóc à. — 5) Tòa soạn cắt chị vào công tác trả lời thư cho thống nhất, hơn nữa phòng xa có em nào đe dọa cái màn «ngủ nhè» thì chị sẽ đủ bản lãnh để đối phó liền vì chị cũng một cây xanh ròn em ạ.

Em Nguyễn thành Nhơn — Hóc Môn: Em là Công dân Vườn Hồng rồi đó nhé. Vườn có nhiều hùi cua lầm. Khỏi làm gì hết chỉ việc ngồi phây phây đọc báo là thành công dân V.H liền một khi. Sắp có tủ sách Thiếu Nhi rồi em ơi !

Em Phong Văn — Tùng Nghĩa: Uí da, chị làm thầy bói đoán mò có 1 câu mà bị các em tấn công ghê quá. Chị cất chính nè: «Hồi tất cả công dân Vườn Hồng, Mây Trắng không phải là em của Lò Văn Mậu » Rồi ! Chị không nào ! hế chị hỏi nhỏ nhé « Mây Trắng có phải là chị Lò Văn Mậu không ? » Dồn choi đừng có nói giận nhé.

Em Văn Lang — Cần Thơ: Em gửi thư về nhà sách Khai Tri 62 Lê Lợi Saigon 1 thì sẽ được nhân viên của nhà sách giải đáp tường tận các thắc mắc. Bút hiệu hay quá xá rồi. Bạn em tên là gì thế hả em. Chị đâu ngờ có chú bé mê Thiếu Nhi đến thế, em nhỉ.

Em Chơn Như — Châu Đốc: Món đồ ngon ghê há em. Chị mới đọc lên đã thấy thơm lừng. Chắc rằng có em ở miệt vườn làm thử rồi, đừng có lo nữa em à.

Em Mai Thương — Saigon: Em ơi ! nếu khi nào báo long ra thì em vui lòng lấy kim đóng lại dùm, em nhé. Đề chị sẽ chỉ cách đóng giản dị nhất, chỉ hết có 2 phút thôi em ạ. Cám ơn em trước nghe cung.

Em Lê Nguyễn Trường Sơn — Gia Định: Ý kiến của em về vụ nhạc thật đúng ý như ý của tòa soạn Thiếu Nhi. Thật là tri kỷ em ạ. Chịh vi nghĩ như em cho nên gần đây TN in lại các bản hùng ca từ thời tiền chiến mà nay đã gần như thất truyền vì bị lẩn sóng nhạc ầm ầm ướt át đánh ngã em ạ. Đồng ý rồi chứ em ?

Em Trí Dũng — Phú Thọ: Thấy em sốt sắng về vấn đề sách báo lành mạnh chị lên tinh thần quá. Em ơi ! chỉ có một cách làm cho các báo lành mạnh tràn ngập và loại báo nhảm nhí cáo chung là các em tích cực ủng hộ các báo lành mạnh và tẩy chay loại nhảm nhí, thấy bạn nào đọc loại nhảm nhí thì các em giải thích cho bạn đó đừng tiếp tay với những kẻ đang đầu độc óc ngày thơ của các em thôi em ạ.

Em Chiêu Nam — Phú Lợi: Địa chỉ của em là nhà trường, chị sợ nay đã nghỉ hè, nên chị không gửi tới được, em cho chị địa chỉ nào em có thể nhận được vào thời gian này đi em.

Em Mỹ Hoa — Saigon: Nếu em không thể ra nhà sách thì gửi 50đ và địa chỉ, nhà báo sẽ gửi số 7 cho em. Bài do chú N.T. lựa đăng Thư mục ghi tên các sách có thể mua nơi nhà sách em ạ.

Em Kim Loan — Saigon :

Em hỏi trường Hưng Đạo đường Cống Quỳnh coi em ạ.

Em 16 tuổi, không ghi tên, Saigon

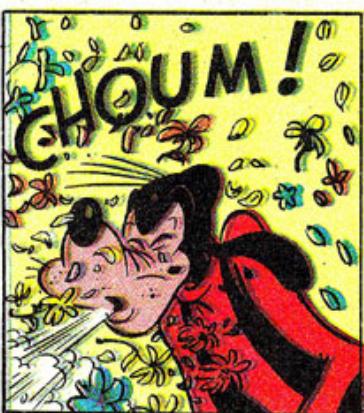
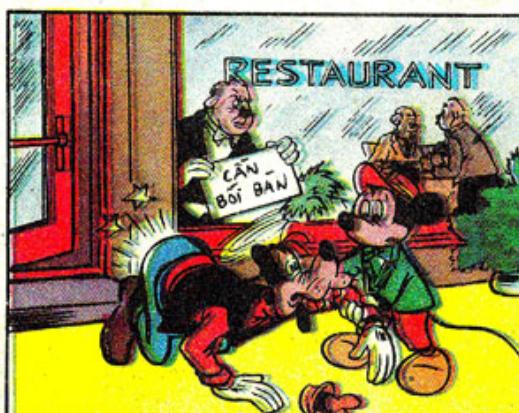
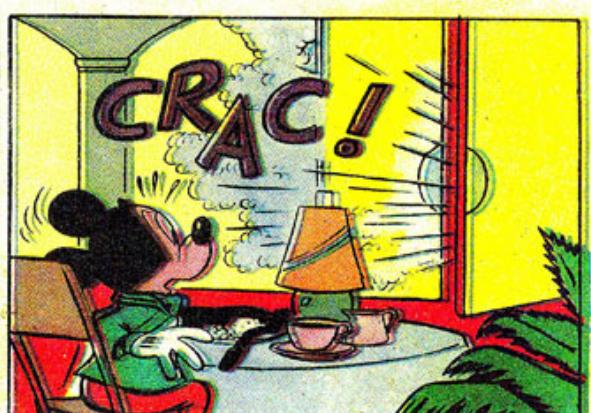
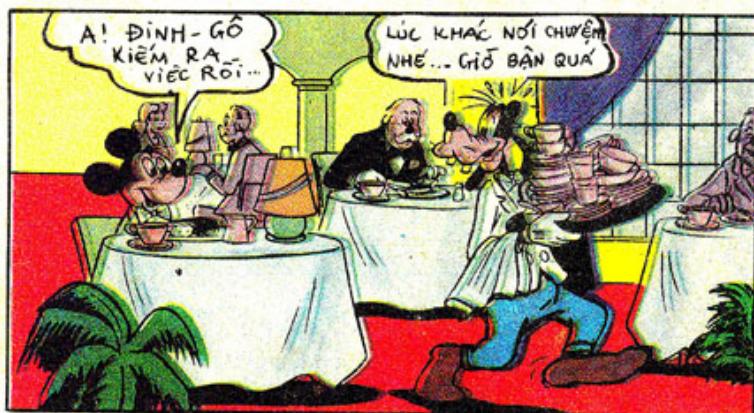
Tuổi em là tuổi hồn nhiên trong sáng nhất, chứ đâu đã xa. Đọc thư em, chị lại càng thấy em hồn nhiên trong sáng quá lắm. Em là người rất nhiều tình cảm, yêu đời, yêu mọi người. Em lại may mắn có các anh lo cho em về tinh thần như vậy thi chắc chắn là tâm hồn em phải trong sáng rồi đó nhé

Thương mến tất cả các em

Bài nhận được từ ngày 29-5-72
đến : 3-6-72

Bạc Hà, Trần hồng Trinh, Trương minh Tri, Rong Xanh, Hạ nguyệt Tùng, Quảng Tuyên, Lê thị Mỹ Hoa, Phan Mai Trần Dung, Lê công Phương, Trịnh công Truyền, Hoàng Lan, Thương hoài Thanh, Ngọc Anh, Hồ văn Hạnh, Nguyễn Minh, Nguyễn hiền Sĩ, Bích Du, Thiên Hà, Hải Ly, Nguyễn thị Nga, Uyên thụy Phương, Triều Dương, Song Thiên, Mai văn Phụng, Ca Dao, Rong Hồng, Trần thị Long Hương, Nguyễn dinh Diễn, Thùy Nhi, Diệp bảo Gù, Nguyễn thị Phương, Hùng Vỹ, Ngọc Mỹ, Song Thát, Đoàn đúc Phong, Lê văn Sinh, Thái Hải, Nguyễn mạnh Thảo, Lê văn Thoảng, Phạm văn Cố, Tất phụng Tiên, Nguyễn nguyễn Thị, Nguyễn viết Tiến, Trương kim Hùng, Trần thanh Kim, Nguyễn duy Hiền, Châu Bá, Chu Hằng, Trần Hùng, Hương Trang, Mặc phong Vũ, Thạch Linh, Văn Lang, Trần chấn Tri, Nguyễn hữu Thành, V.L. U3, Trí Dũng, Phạm thị Kim Phương, Ánh như Anh, Phạm văn Dũng, Thương hoài Linh, Hồng Thụy, Ka lynn Thụy Vũ, Hoài lệ Thương, Tao Châu, Kiều phương Tú, Tống phước Hiệp, ốc Mây, Lê xuân Thạch, Trần huy Huề, Tiểu, Trần cảnh Thành, Nguyễn hồ Phương, Huỳnh thiện Tâm, Thanh Nguyên, Nguyễn thị Ngọc Lan, Phạm văn Phúc Tin, Hoa linh Vũ, Phi thừa Thái Toại, Hoàng văn Hiên, Hoàng Phương, Hồ hữu Phước, Nguyễn thị Quê Hương, Nguyễn bà Nguyễn, Trời Xanh, Đơn Khoa, Đơn Sơn, Lê thành Lâm, H.G. Châu, Lê thanh Bình, Lê minh Thùy Trang, Thanh Hương Trường Thủy, Thanh hoài Sang, Đan Quỳnh, Lưu Dũng, Nguyễn thị Thu Hà, Hàng giang Châu, Trần xuân Châu Giang, Nguyễn văn Thuận, Tè Hát Nguyệt Thị, Nguyễn Quang, Trịnh nhất Thành, Mai xuân Tin, Mai kim Cúc, Hà văn Sinh, Trương duy Hùng, Trương di Vạn.

Đinh Gô kiếm việc làm

© 1970. — Walt Disney Productions.

Giá 50đ.

Biên lai chính thức số 931-BTT-NBC.HCBC ngày 18-6-1971